

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 20CoP/99/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120206680
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1120206680.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci o nariadenie návratu maloletých detí M. F., narodená dňa XX.XX.XXXX a M. F., narodený dňa XX.XX.XXXX (ďalej len „maloleté deti“) do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzskej republiky, štátni občania Francúzskej republiky, v súčasnej dobe bydlisko na území Slovenskej republiky u matky na adrese: G.. I. Č.. XXX/XX, XXX XX H. G., okres N. E., zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda, Odbor sociálnych vecí a rodiny, Oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí asociálnej kurately, so sídlom: Adorská č. 41, 929 01 Dunajská Streda, navrhovateľ, otec: J. F., narodený dňa XX.XX.XXXX, bydlisko: X A. N. F., K. V., XXXXX V., W. A., štátny občan Francúzskej republiky (ďalej len „otec“), zastúpený právnu zástupkyňou: JUDr. Daniela Ježová, LL. M., PhD., advokátka, so sídlom: Javorinská č. 13, 811 03 Bratislava, matka: A. C., rodená C., narodená dňa XX.XX.XXXX, bydlisko: na území W. A. XX A. N. H. G., K.Á. XX, XXX XX V., W. A., bydlisko na území Slovenskej republiky: G.. I. Č.. XXX/XX, XXX XX H. G., okres. N. E., Slovenská republika, štátna občianka Slovenskej republiky (ďalej len „matka“), zastúpená právnym zástupcom: Advokátska kancelária Valach, Kišac, s.r.o., so sídlom: Gogoľova č. 18, 852 02 Bratislava, zastúpená JUDr. Ing. Tomáš Kišac, advokát, IČO: 36 663 051, o návrhu otca na nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzskej republiky v konaní o návrat maloletého do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, na odvolanie matky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 08. marca 2021, č. k. 2P/20/2020-845, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava I. zo dňa 08. marca 2021, č. k. 2P/20/2020-845, potvrdzuje.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I. uznesením zo dňa 08.03.2021, č. k. 2P/20/2020-845, nariadil návrat maloletých detí M. F., nar. XX.XX.XXXX a M. F., nar. XX.XX.XXXX, do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzskej republiky. Druhým výrokom súd prvej inštancie nariadil matke maloletých detí A. C., nar. XX.XX.XXXX, aby vrátila maloleté deti do krajiny ich obvyklého pobytu, na územie Francúzskej republiky, a to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto uznesenia. Tretím výrokom určil, že v prípade, že matka, v súlade s výrokom II. tohto uznesenia, maloleté deti na územie Francúzskej republiky nevráti, je otec J. F., nar. XX.XX.XXXX, oprávnený maloleté deti po uplynutí tejto lehoty prevziať za účelom ich vrátenia do krajiny ich obvyklého pobytu, na územie Francúzskej republiky. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol, že dňa 30.03.2020 bol súdu prvej inštancie doručený návrh otca maloletých detí v zastúpení jeho právnu zástupkyňou, v ktorom žiadal o nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzskej republiky. Otec vo svojom návrhu a

počas konania uvádzal, že obe maloleté deti sa narodili vo Francúzsku, v meste F.. Maloletá M. sa narodila dňa XX.XX.XXXX a maloletý M. dňa XX.XX.XXXX. Maloleté deti sa narodili z partnerského vzťahu rodičov. Rodičia neboli a nie sú manželia. Maloleté deti majú francúzske občianstvo. Maloleté deti žili súvisle vo Francúzsku od narodenia až do opustenia Francúzska spolu s matkou. Na Slovensko chodili maloleté deti spolu s matkou iba na dovolenky. Na Slovensku nikdy nežili. Vo Francúzsku navštevovali predškolské zariadenia a maloletá M. neskôr i základnú školu, 1. ročník. Maloleté deti žili celý svoj doterajší život vo Francúzsku, kde navštevovali škôlku, maloletá M. i školu, kde majú kamarátov, kde majú všetkých svojich príbuzných zo strany otca, keďže celá pôvodná rodina otca žije v tomto meste. Vo Francúzsku majú zabezpečené všetky podmienky na život, bývanie, štúdium. Matka zo škôlky a školy maloleté deti neodhlásila. Uviedla im, že maloleté deti sú len choré, preto nebudú dočasne škôlku a školu navštevovať (informácia otca z týchto zariadení). Maloleté deti sú tam stále prihlásené a po návrate do Francúzska sú pripravené ich opäť prijať. Maloleté deti prestali navštevovať tieto zariadenia dňa 24.02.2020. Maloleté deti rozprávajú francúzsky a anglicky. Otec a matka medzi sebou rozprávali anglicky, matka s maloletými deťmi rozprávala anglicky a otec francúzsky. Slovensky nerozprávajú. Francúzsky maloleté deti komunikovali aj v predškolskom a školskom zariadení, s kamarátmi a aj v bežnom živote. Maloleté deti mali a stále majú vo Francúzsku zabezpečenú zdravotnú starostlivosť, sú vo Francúzsku zdravotne poistené. Matka žila vo Francúzsku v prenajatom byte. Z prenájmu sa po odchode na Slovensko neodhlásila, byt má stále prenajatý. Ručiteľom za platby matky za prenájom bytu je matka otca (A. R.), ktorá je povinná platiť mesačný nájom v prípade, ak ho matka prestane platiť. Matka pracovala vo Francúzsku ako živnostníčka - nechťový umelec, jej mesačný príjem bol okolo 5.000,- €. Matka žila vo Francúzsku ešte predtým, ako sa rodičia zoznámili. Matka plynule hovorí francúzsky a anglicky. Matka je stále registrovaná vo Francúzsku. Matka a otec ako partneri sa rozišli vo februári 2017. Otec sa odsťahoval z bytu, v ktorom bývali, v byte ostala bývať matka s maloletými deťmi. Otec sa odsťahoval do iného bytu na adrese, ktorá je uvedená v návrhu. V októbri 2017 francúzsky súd vydal na základe dohody rodičov rozhodnutie, v ktorom maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky a upravil styk otca s maloletými deťmi. Otec bol oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi každý druhý víkend v mesiaci súvisle a polovicu školských prázdnin. Otec sa s maloletými deťmi pravidelne stretával, pravidelne sa s maloletými deťmi stretávali i starí rodičia zo strany otca a jeho sestra. Otec i celá jeho pôvodná rodina, má s maloletými deťmi vybudovaný veľmi dobrý vzťah, maloleté deti ich často navštevovali. Otec má maloleté deti veľmi rád a oni jeho rovnako. Podľa rozhodnutia francúzskeho súdu mal mať otec maloleté deti u seba cez víkend od 06.03. až do 08.03.2020. V piatok dňa 06.03.2020 išiel otec za účelom prevzatia maloletých detí do bytu matky. V byte sa nikto nenachádzal. Otec nevedel, kde sa matka s maloletými deťmi nachádzajú. Až následne sa od známych dozvedel, že matka odišla s maloletými deťmi na Slovensko. Otec nedal matke súhlas na trvalé presťahovanie maloletých detí na Slovensko. Matka nemá ani rozhodnutie francúzskeho súdu o súhlase s vystáňovaním maloletých detí na Slovensko. Dňa 13.03.2020 otec poslal matke email, v ktorom jej uviedol, že vie, že s maloletými deťmi odišla na Slovensko bez jeho súhlasu a rozhodnutia francúzskeho súdu, že nesúhlasí s presťahovaním maloletých detí na Slovensko a žiada ju, aby sa s maloletými deťmi vrátila späť do Francúzska. Dňa 13.03.2020 otec poslal matke ďalší email, v ktorom jej oznámil, že jej poslal na účet výživné na maloleté deti a opätovne matke napísal, že nesúhlasí s tým, že odišla na Slovensko s maloletými deťmi. Otec zistil, že matka s maloletými deťmi odišla na Slovensko autom. Otec mal za to, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí je Francúzsko, z ktorej matka maloleté deti neoprávnene premiestnila na Slovensko, keďže nemala na premiestnenie maloletých detí súhlas otca, ani francúzskeho súdu. Otec v zmysle rozhodnutia francúzskeho súdu vykonával opatrovnícke práva riadne, riadne ich využíval. Výkon jeho opatrovníckeho práva voči maloletým deťom nebol matkou vo Francúzsku nikdy namietaný. Matka odsťahovaním maloletých detí bez súhlasu otca na Slovensko, odlúčila otca od maloletých detí a maloleté deti od otca, čím vážne narušila a ohrozila ich vzájomný vzťah. Maloleté deti majú právo byť so svojím otcom, mať otca ako vzor vo svojom živote. Otec by vykonával jeho rodičovské práva voči maloletým deťom i v súčasnej dobe, avšak matkou je mu to znemožnené tým, že matka maloleté deti niekedy v čase od 24.02.2020 do 05.03.2020 neoprávnene premiestnila z Francúzska na Slovensko. Keďže matka po jeho žiadosti o vrátenie maloletých detí do Francúzska ich dobrovoľne nevrátila, otec sa domáha ich navrátenia do krajiny ich obvyklého pobytu do Francúzska súdnou cestou.

3. Matka sa k návrhu otca vyjadrila prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrením doručeným súdu prvej inštancie dňa 15.04.2020. Vo vyjadrení a počas konania uviedla, že otec a matka sa ako partneri rozišli vo februári 2017. Dôvodom ich rozchodu bola skutočnosť, že otec prestal o ňu a maloleté deti prejavovať záujem a našiel si homosexuálneho partnera. Po ich rozchode otec venoval novému partnerovi viac času, ako svojim maloletým deťom. Matka vidí zlom vo vzťahu k maloletým deťom od

apríla 2019, kedy otec spolu s ostatnými členmi združenia Church of Scientology bol na výlete v USA, na Floride. Matka uvádzala, že tieto stretnutia sú vo Francúzsku zakázané, preto sa organizujú v USA alebo vo Veľkej Británii. Čím dlhšie je otec členom scientologickej cirkvi, tým je jeho vzťah k maloletým deťom chladnejší. Nezáujem otca o maloleté deti vyústil do uvažovania matky o presťahovaní sa s maloletými deťmi za svojou pôvodnou rodinou na Slovensko, keďže nemala pri výchove a starostlivosti o maloleté deti podporu otca. S otcom o tomto zámere komunikovala, snažila sa mu vysvetliť, že maloletým deťom bude lepšie na Slovensku, že tu dostanú lepšie vzdelanie. Otec matku v súvislosti s jej vzdelaním ponižoval. V rámci tejto ich komunikácie otec matke napísal správu, kde jej želal smrť s tým, že svet bude bez nej lepším miestom. Otec nakoniec súhlasil s tým, aby sa matka s maloletými deťmi odsťahovala, avšak len do USA, Veľkej Británie alebo Švajčiarska. V novembri 2019 otec súhlasil aj s tým, aby sa presťahovala spolu s maloletými deťmi za jej pôvodnou rodinou na Slovensko. Mal podmienku, že to bude neskôr, a že matka bude platiť letenky, keď maloleté deti pôjdu za ním do Francúzska na prázdniny. Odvtedy otec už skoro vôbec nechodil pre maloleté deti, pre maloleté deti chodila iba jeho matka alebo sestra. V roku 2020 otec osobne neprišiel pre maloleté deti. Matka vzhľadom na takéto správanie otca a jeho nezáujem o maloleté deti, mala za to, že otec od začiatku roku 2020 nevyužíval opatrovnícke práva k maloletým deťom. Maloleté deti za otcom nesmútia, nepociťujú smútok, že o nich nemá záujem, keďže už počas ich pobytu vo Francúzsku s nimi veľmi nebol. Matka uviedla, že spolu s maloletými deťmi po návrate na Slovensko býva v rodinnom dome na adrese: G.. I. Č.. XXX/XX, XXX XX H. G., okres N. E.. Je podielovou spoluvlastníčkou tohto rodinného domu. V tomto rodinnom dome majú maloleté deti vytvorené vhodné rodinné prostredie. Na Slovensku sa cítia dobre, obe maloleté deti chcú na Slovensku ostať. Maloleté deti rozprávajú anglicky, francúzsky, rozprávajú aj maďarsky. Matka rozpráva maďarsky, uviedla, že s maloletými deťmi rozprávala výlučne maďarsky. Maďarsky komunikujú maloleté deti i s pôvodnou a širšou rodinou matky. Maloletá M. od príchodu na Slovensko navštevuje Základnú školu R. R. s vyučovacím jazykom maďarským vo H. G.. V školskom roku 2020/2021 je už žiačkou 2. ročníka. Maloletý M. navštevuje Materskú školu s vyučovacím jazykom maďarským vo H. G.. Podľa riaditeľky škôlky sa maloletý cíti v kolektíve dobre, je obľúbený. Vyučovacím jazykom ovláda na základnej úrovni. Matka mala za to, že premiestnenie maloletých detí nebolo neoprávnené, pretože bolo zrealizované až po komunikácii rodičov a po súhlase otca s premiestnením maloletých detí na Slovensko. Ak by mal súd za to, že matka nepreukázala súhlas otca s presťahovaním maloletých detí, uvádzala, že premiestnenie maloletých detí je oprávnené z dôvodu, že súhlas otca nebol potrebný, pretože otec nevyužíval jeho opatrovnícke práva k maloletým deťom a ani ho neplánoval v budúcnosti využívať. Mala za to, že je splnená podmienka pre nenariadenie návratu maloletých detí v zmysle ustanovenia č. 13 písm. a) Dohovoru, pretože otec maloletých detí od roku 2020 skutočne nevykonával svoje opatrovnícke práva k maloletým deťom, a súčasne súhlasil s ich premiestnením mimo Francúzska. Mala za to, že je splnená podmienka pre nenariadenie návratu maloletých detí i v zmysle ustanovenia č. 13, druhá veta Dohovoru, pretože maloleté deti nesúhlasia s návratom do Francúzska, o to viac, že maloletá M. je už vo veku, kedy má svoj názor a tento názor je potrebné pri rozhodovaní súdu zohľadniť. V danej veci podľa názoru matky existuje i možnosť nenariadenia návratu maloletého M. podľa ustanovenia čl. 13 písm. b) Dohovoru, pretože jeho odlúčenie od jeho staršej sestry by pre maloletého predstavovalo vážnu duševnú ujmu, pretože súrodenci sú na seba vzájomne veľmi citovo naviazaní. Matka poukazovala na to, že súd v návratovom konaní musí preskúmať a potom rozhodnúť v najlepšom záujme maloletých detí, pričom podľa jej názoru je, že v najlepšom záujme maloletých detí je, aby ostali na Slovensku s matkou a súd nenariadil ich návrat do Francúzska. Matka navrhla, aby súd návrh otca zamietol.

4. Súd prvej inštancie počas konania požiadal opatrovníka maloletých detí o prešetrenie pomerov u matky a stavu maloletých detí a o prešetrenie styku maloletých detí s otcom. Opatrovník dňa 06.04.2020 doručil súdu správu, kde uviedol, že matka spolu s maloletými deťmi býva v rodinnom dome na adrese G.. I. Č.. XXX/XX, H. G., okres N. E.. Maloleté deti majú spoločnú detskú izbu. Matka pred opatrovníkom namietala nedostatočnú starostlivosť otca o maloleté deti vo Francúzsku, namietala i nevhodné sociálne pomery otca. Matka uviedla, že otec sa nestaral o maloleté deti riadne, nechodil pre ne pravidelne podľa rozhodnutia francúzskeho súdu, keď maloleté deti boli s otcom, tak sa im nevenoval, pre maloleté deti chodila najmä jeho matka, teda stará matka maloletých detí a sestra otca. Otec je homosexuál, žije so svojím partnerom. Kvôli tomuto novému partnerskému vzťahu otca sa rozpadol ich vzťah a otec opustil rodinu. Otec je príslušníkom scientológie, spolu s jeho matkou. Chcel dať maloleté deti do tejto scientologickej sekty, s čím nesúhlasila. Maloleté deti mali z neho strach a nechceli sa s ním stretávať. Vo Francúzsku ostala bez príjmu kvôli pandémie, a preto sa začiatkom marca 2020 s maloletými deťmi vrátila na Slovensko. Vo Francúzsku pracovala v nechtovom štúdiu. Kvôli pandémie túto prácu nemôže vykonávať ani na Slovensku, preto jej finančne pomáha jej otec a sestra. Maloletá M. navštevuje

Základnú školu vo H. G. a maloletý M. materskú školu vo H. G.. Matka uviedla, že sa neplánuje vrátiť s maloletými deťmi do Francúzska, kým trvá riziko šírenia respiračného ochorenia Covid - 19. Opatrovník v ďalšej správe uviedol, že o maloleté deti sa matka riadne stará, fyzický a psychický stav maloletých detí sa im javil vyhovujúci ich veku. Maloleté deti boli komunikatívne, ukázali im detskú izbu. Maloleté deti s opatrovníkom rozprávali v maďarskom jazyku. Uviedli, že sa tu cítia dobre. Maloletá M. im uviedla, že sa tu cíti lepšie ako vo Francúzsku. Maloleté deti sú v kontakte s otcom. Matka umožnila video hovor maloletých detí s otcom. Matka bola poučená o tom, aby umožnila kontakt maloletých detí s otcom častejšie. Opatrovník matke poskytol poradenstvo vo veci. Opatrovník maloletých detí dňa 06.06.2020 súdu prvej inštancie doručil úradný záznam zo dňa 03.06.2020 o vykonanom pohovore s maloletými deťmi v ich domácom prostredí za prítomnosti sociálnej pracovníčky a psychologičky ich úradu, bez prítomnosti matky. Opatrovník uviedol, že maloletým deťom vysvetlil účel ich návštevy. Maloleté deti uviedli, že sa im tu páči, je tu krajšie, aj dom je krajší, aj väčší, uviedli, že sa nechcú vrátiť. Pohovor s maloletými deťmi bol vykonaný v maďarskom jazyku, maďarsky však rozprávajú slabšie, ich reč v maďarskom jazyku ešte nie je rozvinutá. Maloleté deti po slovensky nevedia. Medzi sebou maloleté deti rozprávajú francúzsky. Opatrovník uviedol, že plnohodnotný rozhovor s deťmi nebolo možné zrealizovať kvôli jazykovej bariére, ktorá sa ukázala počas pohovoru väčšia ako pôvodne predpokladali. Matka uviedla, že maloletý M. nepokojne spáva a pomočuje sa, opatrovník jej odporučil túto situáciu konzultovať s detským lekárom a s detským psychológom alebo psychiatrom. Opatrovník následne dňa 08.09.2020 doručil súdu svoje vyjadrenie, ktoré označil ako záverečná reč, a na ktorú sa odvolával počas celého konania, v ktorom uviedol, že premiestnením maloletých detí na Slovensko sa maloleté deti museli prispôsobiť inému jazyku, neznámym učiteľom, a to na základe výlučného rozhodnutia matky, bez vedomia a súhlasu otca. Poukázal na to, že v konaní nebolo preukázané, že existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by maloleté deti vystavil fyzickej alebo duševnej ujme, alebo ich inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Matka vo Francúzsku nepodala žiadne trestné oznámenie na otca, ak mala za to, že otec ohrozuje maloleté deti, nevyhľadala sociálny úrad, ani nepodala návrh na francúzsky súd, aby ohrozovanie maloletých detí otcom riešil. Matka vo Francúzsku nepodala návrh na súd, aby súd vyslovil súhlas s vystaňovaním maloletých detí, ak otec s vystaňovaním nesúhlasil. Matka bola opakovane poučená, aby častejšie umožňovala styk (telefonicky, video hovor) otca s maloletými deťmi. Navrhli, aby súd návrhu otca vyhovel. Opatrovník následne dňa 03.03.2021, tesne pred rozhodnutím súdu vo veci, keďže právny zástupca matky namietal, že súd nemá k dispozícii aktuálny stav maloletých detí, doručil súdu úradný záznam z aktuálneho šetrenia u matky dňa 02.03.2021. Uviedol, že došlo k novej skutočnosti, matka sa vydala, volá sa teraz A. Q. C.. Jej manželom je Q.U. Q.. Spolu s maloletými deťmi bývajú v rodinnom dome, kde býva od návratu na Slovensko. Opatrovník sa rozprával s maloletou M., ktorá bola doma, pretože sa v škole učí dištančne. Uviedla, že s otcom komunikuje iba cez matkin mobilný telefón. S otcom sa rozpráva anglicky, nevidela ho už dávno. Maloletá opatrovníkovi uviedla, že matku má oveľa radšej a je lepšia ako otec, ktorý stále robil, nestaral sa o nich, nebrával ich ani do zoolologickej záhrady. Taktiež uviedla, že na Slovensku sa jej býva lepšie, a že tu chce zostať (doslovná citácia z úradného záznamu). Matka im uviedla, že kvôli pandémie nepracuje, manžel pracuje. Otec neplatí už 3 mesiace výživné na maloleté deti.

5. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutočného stavu a svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, čl. 1 a čl. 13, čl. 12, čl. 19, Dohovoru o Občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25.10.1980, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z.z., § 2 zák.č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, čl. 11 ods. 4 Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 zo dňa 27.11.2003 o súdnej právomoci uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) a č. 1347/2000, § 123 ods. 1, 2 Civilného mimosporového poriadku a vecne že zisťoval, ktorá krajina je krajinou obvyklého pobytu maloletých detí, podľa ustanovenia čl. 5 Dohovoru, ktorý z rodičov alebo či obaja rodičia, vykonávali opatrovnícke práva k maloletým deťom, podľa ustanovenia čl. 3 Dohovoru, či premiestnenie maloletých detí matkou bolo oprávnené alebo neoprávnené, a to podľa toho, či matka preukázala alebo súd zistil súhlas otca s premiestnením, alebo či matka preukázala alebo súd zistil súhlas francúzskeho súdu s vystaňovaním maloletých detí z Francúzska na územie Slovenska, a ak by súd ustálil, že návrat maloletých detí je potrebné nariadiť, či sú prípadne dané podmienky pre nenariadenie návratu maloletých detí podľa ustanovenia čl. 13 Dohovoru.

6. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že konanie o nariadení návratu maloletých detí nie je konaním o úprave práv a povinností rodičov voči maloletým deťom napríklad

zverenie dieťaťa do starostlivosti, styk rodičov s dieťaťom, výživné atď. Tieto skutočnosti sú predmetom samostatného súdneho konania, ktoré sa vedie v štáte obvyklého pobytu maloletých detí. V konaní o nariadenie návratu súd rieši len to, či nariadi, alebo nenariadi návrat maloletých detí do štátu obvyklého pobytu maloletých detí. Súd nerozhoduje, ktorému rodičovi bude dieťa zverené do starostlivosti po jeho návrate do štátu obvyklého pobytu. Súd skúma, ktorý štát je štátom obvyklého pobytu maloletých detí, a či maloleté deti boli premiestnené neoprávnene. Základným cieľom tzv. návratového konania je obnovenie pôvodného stavu pred premiestnením maloletých detí a to nariadením okamžitého návratu maloletých detí do štátu ich obvyklého pobytu. Tým má byť umožnené, aby príslušný súd v štáte obvyklého pobytu maloletých detí mohol po ich návrate rozhodnúť vo veci starostlivosti o maloleté deti, teda komu zverí maloleté deti do osobnej starostlivosti, a ako bude upravené právo styku druhého rodiča k maloletým deťom. Tzv. medzinárodný únos maloletých detí je teda neoprávnené premiestnenie maloletých detí zo štátu ich obvyklého pobytu do iného štátu, kde maloleté deti obvyklý pobyt nemajú vtedy, keď rodič nemá súhlas druhého rodiča a ani súdu toho štátu, v ktorom mali maloleté deti pred premiestnením obvyklý pobyt. Rodič sa medzinárodného únosu dopúšťa vtedy, ak premiestni maloleté deti zo štátu ich obvyklého pobytu do iného štátu, a pritom poruší opatrovnícke právo druhého rodiča, ktorý sa o maloleté deti pred ich premiestnením staral. Rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia maloletých detí zapísaní v rodnom liste dieťaťa. O bežných záležitostiach maloletých detí môže rozhodovať každý z rodičov samostatne, o podstatných záležitostiach musia rozhodovať rodičia spolu, alebo sa vyžaduje súhlas každého z rodičov. Medzi podstatné záležitosti v živote maloletých detí sa považuje aj presťahovanie, vysťahovanie (premiestnenie) do iného štátu. Ak chce rodič svoje dieťa presťahovať do iného štátu oprávnené, potrebuje súhlas druhého rodiča. Ak mu druhý rodič súhlas nechce udeliť, musí rodič, ktorý chce dieťa presťahovať do iného štátu, požiadať súd v štáte obvyklého pobytu dieťaťa o vyslovenie súhlasu s presťahovaním dieťaťa, teda o nahradenie súhlasu druhého rodiča. V prípadoch, ak sú rodičovské práva a povinnosti upravené súdnym rozhodnutím (napr. dieťa je zverené do osobnej starostlivosti matke a otec má súdom upravené právo styku), ani jeden z rodičov nemá výhradné právo určiť alebo meniť obvyklý pobyt dieťaťa. O zmene štátu obvyklého pobytu dieťaťa rozhodujú rodičia spoločne, pretože ide o podstatnú (nie bežnú) záležitosť starostlivosti o dieťa, preto ak ten rodič, ktorý má zverené dieťa do svojej osobnej starostlivosti premiestni dieťa zo štátu jeho obvyklého pobytu bez súhlasu druhého rodiča alebo súdu, dopúšťa sa tzv. medzinárodného únosu dieťaťa. Súd nemusí nariadiť návrat dieťaťa do štátu jeho obvyklého pobytu, ak je preukázané, že existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie podľa ustanovenia čl. 13 písm. b) Dohovoru. Toto vážne nebezpečenstvo musí preukázať ten rodič, ktorý dieťa neoprávnene premiestnil a odmieta zabezpečiť jeho dobrovoľný návrat. Nestačí iba tvrdenie, že takéto nebezpečenstvo existuje, ale rodič ho musí podložiť relevantnými dôkazmi (napr. trestné oznámenie v prípade fyzického násillia na dieťaťi podané na území štátu, kde má dieťa obvyklý pobyt, psychologickými správami, súkromným znaleckým posudkom atď.). Ak sa jedná o štát, ktorý je členským štátom Európskej únie, súd nemôže odmietnuť návrat maloletých detí z dôvodu existencie vážneho nebezpečenstva, že návrat by maloleté deti vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie, za splnenia podmienky, že sa preukáže, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany maloletých detí po jeho návrate do štátu obvyklého pobytu podľa ustanovenia čl. 11. 4 Nariadenia. Návrat maloletých detí sa taktiež nenariadi, ak sa konanie začalo po uplynutí jedného roka od premiestnenia maloletých detí a ak sa preukáže, že maloleté deti sa zžili s novým prostredím podľa ustanovenia čl. 12 Dohovoru.

7. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, pôsobiac výchovne na rodičov maloletých detí, že obeťou medzinárodného únosu maloletých detí sú vždy samotné maloleté deti, ktoré trpia v dôsledku náhleho narušenia ich stability a straty kontaktu s jedným z rodičov. Maloleté deti, bez ohľadu na ich vek, rozumovú a duševnú vyspelosť, zažívajú pocity neistoty, straty bezpečia, ktoré sú spôsobené nutnosťou prispôbiť sa novému, často neznámemu alebo málo známemu prostrediu. Maloleté deti trpia najmä právnym bojom rodičov o nich na súdoch v štáte obvyklého pobytu maloletých detí a i v štáte, kde maloleté deti boli jedným z rodičov premiestnené. Výsledkom takéhoto boja rodičov nebudú nikdy zdravé a šťastné maloleté deti, ako sa rodičia často krát mylne domnievajú, ale maloleté deti psychicky zničené, vyčerpané a fyzicky a duševne choré z neustáleho a dlhotrvajúceho napätia a boja medzi rodičmi. Preto súd, rovnako ako na všetkých pojednávaníach v tejto veci, apeluje na oboch rodičov, zodpovedných za blaho svojich maloletých detí, aby sa i po rozhodnutí súdu prvej inštancie pokúsili, za súčinnosti ich právnych zástupcov, o zmierlivé riešenie danej veci, i s poukazom na skutočne nízky vek maloletých detí a ich prirodzenú citovú naviazanosť najmä na matku v danom veku, ale aj potrebu maloletých detí byť v čo najčastejšom kontakte (čo aj len telefonickom) s otcom. Súd dáva

do pozornosti obom rodičom, aby vzájomne rešpektovali rolu druhého rodiča v živote maloletých detí a nezamieňali nových partnerov v ich živote s biologickými rodičmi. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti najmä matke (na túto skutočnosť súd upriamil rodičov už po samotnom výsluchu maloletej), aby rešpektovala rolu otca v živote maloletých detí, keďže z výsluchu maloletej M. na súde vyplynulo, že maloletá otca oslovuje krstným menom a ako otca volá nového partnera (už manžela) matky.

8. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že prvou skutočnosťou, s ktorou sa musel súd vysporiadať, bolo ustálenie krajiny (štátu) obvyklého pobytu maloletých detí. Súd na základe argumentácie účastníkov konania a vykonaného dokazovania ustálil, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí je Francúzska republika. Táto skutočnosť medzi rodičmi nebola sporná, rodičia sa zhodli na tom, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí je Francúzska republika. Súd na základe vykonaného dokazovania výsluchmi rodičov a listinnými dôkazmi, ktoré predložili počas konania obaja rodičia zistil, že obe maloleté deti sa narodili vo Francúzsku, vo Francúzsku prežili celý svoj život, neprerušovane, až do premiestnenia na Slovensku vo februári 2020. Vo Francúzsku chodili do škôlky, staršia maloletá M. i do základnej školy do 1. ročníka. Vo Francúzsku mali obe maloleté deti zdravotné poistenie, svojho detského lekára. Na Slovensko s matkou chodili každý rok iba na dovolenky. Vo Francúzsku mali rodinné väzby na pôvodnú rodinu otca (starí rodičia zo strany otca, sestra otca a ďalší). Vo Francúzsku mali sociálne väzby na rovesníkov v škôlke a maloletá M. neskôr i v škole. Súd tak zhodne s rodičmi maloletých detí, ustálil, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí je Francúzska republika.

9. Súd prvej inštancie po ustálení krajiny obvyklého pobytu maloletých detí, ďalej vyhodnocoval podľa ustanovenia čl. 5 Dohovoru, ktorý z rodičov alebo či obaja rodičia, vykonávali opatrovnícke práva k maloletým deťom. Súd prvej inštancie uviedol, že podľa ustanovenia čl. 5 Dohovoru sa opatrovníckym právom rozumejú práva, týkajúce sa osobnej starostlivosti o dieťa, a najmä právo určiť miesto pobytu dieťaťa. V zmysle Nariadenia pojem opatrovnícke právo zahŕňa práva a povinnosti súvisiace s osobnou starostlivosťou o dieťa, najmä právo určiť miesto obvyklého pobytu dieťaťa. Rodič sa medzinárodného únosu dopúšťa vtedy, ak premiestni dieťa zo štátu jeho obvyklého pobytu do iného štátu a pritom poruší opatrovnícke právo druhého rodiča, ktorý sa o dieťa pred jeho premiestnením staral. Súd prvej inštancie mal za to, že v danej veci rodičovské práva a povinnosti majú obaja rodičia maloletých detí zapísaní vo francúzskych rodných listoch maloletých detí. O bežných veciach maloletých detí tak môže rozhodovať každý z rodičov samostatne. O podstatných veciach sa vyžaduje súhlas každého z rodičov. Podstatnou vecou (nie bežnou) v živote maloletých detí je i ich trvalé presťahovanie do iného štátu. V danej veci majú rodičia upravené práva a povinnosti voči maloletým deťom francúzskym súdom Tribunal De Grande Instance de Toulouse zo dňa 26.10.2017, ktorý po rozchode rodičov rozhodol, na základe dohody rodičov, o úprave práv a povinností rodičov voči maloletým deťom tak, že maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matke a otcovi upravil styk s maloletými deťmi. Matka počas konania namietala, že otec riadne nevyužíval svoje opatrovnícke práva k maloletým deťom, ani ich nemienil do budúcnosti využívať. Preto podľa matky ani nebol potrebný jeho súhlas na premiestnenie maloletých detí z Francúzska na Slovensko. Poukazovala na to, že pred premiestnením si pre maloleté deti nechodil otec, chodili pre maloleté deti jeho matka alebo sestra. Otec o maloleté deti nejavil záujem, viac sa venoval svojej účasti u scientológov a svojmu novému partnerovi. Tesne pred premiestnením, v roku 2020, ani nerealizoval styk s maloletými deťmi, nemal o maloleté deti vôbec záujem. Matka však nevyužívanie opatrovníckych práv otca voči maloletým deťom neriešila na príslušnom súde (napr. návrhom na zmenu styku, obmedzenie styku, zákazu styku, pozbavenia rodičovských práv), alebo u príslušného orgánu zastupujúceho maloleté deti. Námietku, že otec opatrovnícke práva voči maloletým deťom pred ich odchodom riadne nevyužíval vzniesla až v tomto konaní. Túto námietku však matka, okrem jej výpovede, žiadnym iným dôkazom (čo i len nepriamym) nepreukázala. Otec s týmto tvrdením matky nesúhlasil. Naopak, výsluchom preukazoval, že svoje opatrovnícke práva riadne vykonával, s maloletými deťmi sa stretával v zmysle rozhodnutia francúzskeho súdu, riadne realizoval svoje opatrovnícke práva. Otec mal za to, že keďže vykonával svoje opatrovnícke práva voči maloletým deťom, nemala matka právo sama rozhodnúť o premiestnení maloletých detí na Slovensko, ale potrebovala jeho súhlas alebo súhlas francúzskeho súdu. Otec je zapísaný v rodnom liste oboch maloletých detí. Ako otec vystupoval i v konaní pred francúzskym súdom, kde sa rodičia na úprave práv a povinností rodičov voči maloletým deťom dohodli. Súd prvej inštancie po oboznámení sa argumentácie oboch rodičov, po vyhodnotení vykonaného dokazovania, ustálil, že v zmysle ustanovenia čl. 5 Dohovoru obaja rodičia vykonávali opatrovnícke práva k maloletým deťom, preto o zmene miesta trvalého pobytu maloletých detí, či už na území Francúzskej republiky alebo mimo územia Francúzskej republiky, boli oprávnení rozhodovať obaja rodičia, a by ak sa rodičia nedohodli, tak francúzsky súd. Podľa názoru

súdu, matke sa nepodarilo preukázať jej námietku, že otec fakticky nevykonával svoje opatrovnícke práva voči maloletým deťom. Matka nepreukázala, že sa otec o maloleté deti nezaujímal, že sa nestaral, alebo staral, ale nedostatočne. Matka nepreukázala súdu, že by jeho nedostatočnú alebo nevhodnú (vzhľadom na jej námietku, že otec má homosexuálny vzťah, že je scientológ, že deti vyberala jeho matka alebo sestra) starostlivosť o maloleté deti, riešila napr. súdnou cestou, trestným oznámením, žiadosťami o pomoc francúzske príslušné orgány. Tvrdenie iba matky nie je podľa názoru súdu dostatočné preukázanie tak závažnej výhrady voči otcovi, výhrady voči jeho starostlivosti o maloletého deti. Preto podľa názoru súdu, otec má opatrovnícke práva voči maloletým deťom, ktoré nadobudol podľa právneho poriadku štátu, na území ktorého majú maloleté deti svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením na Slovensko.

10. Následne súd prvej inštancie podľa ustanovenia čl. 3 Dohovoru ustaloval, či premiestnenie maloletých detí matkou bolo oprávnené alebo neoprávnené, a to podľa toho, či matka preukázala alebo súd prvej inštancie zistil súhlas otca s premiestnením, alebo či matka preukázala alebo súd prvej inštancie zistil súhlas francúzskeho súdu s vysťahovaním maloletých detí z Francúzska na územie Slovenska. Otec uvádzal, že riadne vykonával svoje opatrovnícke práva, preto matka nebola oprávnená rozhodnúť o mieste pobytu maloletých detí. O zmene miesta pobytu maloletých detí boli oprávnení rozhodnúť obaja rodičia. Matka bola povinná požiadať otca o súhlas s vysťahovaním maloletých detí na Slovensko. Ak by otec nesúhlasil, bola povinná požiadať francúzsky súd o udelenie súhlasu s vysťahovaním maloletých detí matkou na Slovensko. Otec namietal, že by súhlas s vysťahovaním matke dal. Rodičia spolu o tom cez sms správy komunikovali, ale otec s vysťahovaním nesúhlasil. S premiestnením maloletých detí nesúhlasil ani počas celého konania. Matka naopak uvádzala, že premiestnenie maloletých detí nie je neoprávnené, pretože súhlas otca na premiestnenie maloletých detí mala. S otcom maloletých detí viac krát komunikovali (osobne i cez správy) o odsťahovaní maloletých detí z Francúzska. Otec najprv súhlasil, aby maloleté deti žili napr. v USA, Veľkej Británii alebo vo Švajčiarsku. Neskôr, ako matka uvádzala, súhlasil aj so Slovenskom, ale, že to bude neskôr. Uvádzala, že v novembri 2019 otec súhlasil, aby sa matka s maloletými deťmi z Francúzska odsťahovala. Matka preukazovala súhlas sms správou zo dňa 19.11.2019, v ktorej otec po komunikácii rodičov napísal „Môžete odísť, ale neskôr“. Túto správu matka považovala za súhlas otca, preto sa ani prípadného súhlasu na vysťahovanie maloletých detí nedomáhala na francúzskom súde. Tento súhlas začal otec spochybňovať, až keď sa s maloletými deťmi odsťahovala na Slovensko. Súd všeobecne uvádza, že súhlas rodiča s vysťahovaním sa maloletých detí do konkrétnej krajiny matkou, v záujme maloletých detí, ich ochrany, stability a bezpečia, musí byť zrealizovaný takou formou (napr. osobne ústne, písomne v liste, sms správe, v maile) a takým obsahom (musí byť jasne, uvedené, že otec súhlasí s vysťahovaním, do akej krajiny a ak sa dá alebo sa rodičia tak dohodnú i určenie časového rozmeru), aby bol súhlas s vysťahovaním nezameniteľný, neodškriepiteľný, nesporný a zrozumiteľný. Súd uvádza, že z výsluchu oboch rodičov vyplynulo, že rodičia o odsťahovaní maloletých detí matkou v roku 2019 skutočne komunikovali. Komunikovali osobne a sms správami. Matka preukazovala súhlas vyššie citovanou sms správou. Otec túto správu nepovažoval za súhlas s vysťahovaním maloletých detí na Slovensko, naopak zdôrazňoval, že súhlas s vysťahovaním maloletých detí sms správou, ani inak, matke nedal. Súd po vyhodnotení týchto skutočností ustálil, že sms správa otca matke zo dňa 19.11.2019, v ktorej otec po komunikácii rodičov napísal „Môžete odísť, ale neskôr“ nepredstavuje jednoznačný a nespochybniteľný súhlas otca s premiestnením maloletých detí matkou na Slovensko. Z vyššie uvedených skutočností tak súd ustálil, že otec vykonával opatrovnícke práva k maloletým deťom, preto matka potrebovala na vysťahovanie maloletých detí na Slovensko súhlas otca. Súd prvej inštancie ustálil, že matka nepreukázala, a súd sám nezistil, že by otec právne zrozumiteľným a nesporným spôsobom s týmto vysťahovaním súhlasil. Súd prvej inštancie súčasne uviedol, že matka už po doručení tohto návrhu otca, v ktorom otec jednoznačne uviedol jeho nesúhlas s presťahovaním maloletých detí na Slovensko, čo i len z právnej opatrnosti, mohla podať na francúzsky súd návrh na vyslovenie súhlasu s vysťahovaním maloletých detí na Slovensko. Francúzsky súd by tak rozhodoval o tom, či sa môže matka s maloletými deťmi na Slovensko vysťahovať alebo nie. Ak by francúzsky súd právoplatne rozhodol, že maloleté deti sa môžu s matkou vysťahovať na Slovensko, maloleté deti by sa tak nachádzali na území Slovenskej republiky legítimne. Matka však takýto návrh na francúzsky súd nepodala. Súd vzhľadom na tieto vyššie uvedené skutočnosti tak ustálil, že došlo k neoprávnenému premiestneniu maloletých detí matkou z krajiny ich obvyklého pobytu Francúzskej republiky na územie Slovenskej republiky.

11. Keďže súd, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ustálil, že návrat maloletých detí je potrebné nariadiť, skúmal ďalej, na námietky matky, či sú dané podmienky pre nenariadenie návratu

maloletých detí podľa ustanovenia čl. 13 Dohovoru. Matka namietala, že v danej veci je splnená podmienka na nenariadenie návratu maloletých detí do Francúzska podľa ustanovenia čl. 13 písm. a) Dohovoru, pretože otec v čase premiestnenia maloletých detí od roku 2020 skutočne nevykonával svoje opatrovnícke práva voči maloletým deťom a súčasne súhlasil s ich premiestnením mimo Francúzska. Súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa ustálenia skutočného vykonávania opatrovníckeho práva otca k maloletým deťom a ustálenia nesúhlasu otca s premiestnením maloletých detí na Slovensko, má za to, že táto podmienka nie je splnená, preto súd nemôže nenariadiť návrat maloletých detí podľa tohto ustanovenia. Matka ďalej namietala, že vzhľadom na nesúhlas maloletej M. s návratom do Francúzska, je splnená pre maloletého M. i ďalšia podmienka nenariadenia návratu do Francúzska podľa ustanovenia čl. 13 písm. b) Dohovoru, pretože jeho odlúčenie od staršej sestry, ak by ju súd nevrátil do Francúzska na základe jej nesúhlasu, by pre maloletého M., ktorý je na svoju sestru veľmi naviazaný, predstavovalo vážnu duševnú ujmu. Súd prvej inštancie uviedol, že je zrejmé, že vzťah medzi súrodencami je veľmi dobrý, keďže spolu od malička vyrastajú a sú si i vekovo blízki. Súdu sa nejaví v danej veci, že by mohlo dôjsť k rozdeleniu súrodencov z dôvodu, že by súd na každé maloleté dieťa aplikoval iný právny režim, a že u jedného maloletého dieťaťa by nariadil navrátenie a u druhého nenavrátanie. Preto mal súd za to, že i táto podmienka nie je splnená, a súd nemôže nenariadiť návrat maloletého M. podľa tohto ustanovenia. Matka súčasne namietala, že v danej veci je splnená podmienka nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzska v zmysle ustanovenia čl. 13, druhá veta Dohovoru, pretože maloleté deti nesúhlasia s ich návratom do Francúzska. Matka uvádzala, že maloleté deti, i napriek ich nízkemu veku, prejavili svoj názor pred opatrovníkom počas troch pohovorov s nimi a uviedli, že sa nechcú vrátiť do Francúzska. Maloletá M. svoj nesúhlasný názor vyslovila aj pred súdom. Otec poukazoval na to, že maloletá M. je vo veku, kedy nie je možné, aby dosiahla taký stupeň vyspelosti, aby vedela jasne formulovať svoj názor, a aby vedela zhodnotiť situáciu. Maloletá M. je ešte vo veku, kedy ešte preberá vyjadrenia svojich blízkych a sama ešte neformuluje názory na takúto situáciu, preto jej názor, že sa nechce vrátiť do Francúzska nemôže byť na nenariadenie návratu maloletých detí do Francúzska. Súd v tejto časti argumentácie matky uvádza, poukazujúc i na ustálenú súdnu judikatúru, že názor maloletých detí nemôže byť vždy pre konajúci súd zaväzujúci. Názor maloletého dieťaťa je vždy potrebné posúdiť v kontexte všetkých skutočností zistených v priebehu konania. Dokonca v zmysle ustanovenia čl. 11 ods. 2 Nariadenia pre justičné orgány podľa tohto ustanovenia nevyplýva pri rozhodovaní povinnosť súdu vziať názor dieťaťa do úvahy, ale len povinnosť justičného orgánu maloleté dieťa vypočuť, ak sa to vzhľadom na vek alebo stupeň vyspelosti nejaví ako nevhodné. Názor maloletých detí nemôže byť pre súd jediným podkladom pre nenariadenie návratu maloletých detí. Môže byť podporným podkladom, ak vo veci prípadne existujú aj iné skutočnosti, pre ktoré by súd mohol nenariadiť návrat maloletých detí. Súd prvej inštancie uviedol, že je nepochybné, že obe maloleté deti sa nechcú do Francúzska vrátiť, chcú ostať na Slovensku, a že chcú ostať s matkou. Avšak ide o ich názor, ktorý súd môže síce zohľadniť vo svojom rozhodnutí, ale nemusí byť smerodajný. Súd nespochybňuje vôľu maloletých detí prezentovanú pred opatrovníkom a maloletá M. i pred súdom, zostať na Slovensku s matkou. Vzhľadom na vek oboch maloletých detí sa súdu javí, že u oboch maloletých detí je v prvom rade vôľa zostať s matkou a až následne na Slovensku, a to najmä z dôvodu, že tu je matka. Súd mal za to, že vzhľadom na nízky vek maloletých detí a citovú naviazanosť na ich matku, by chceli zjavne maloleté deti zostať všade tam, kde by bola ich matka. Po oboznámení sa s nesúhlasom maloletých detí s navrátením do Francúzska, súd prvej inštancie uviedol, že i napriek rešpektovaniu tohto názoru maloletých detí súdom, nevidí dôvod na nenavrátanie maloletých detí do Francúzska iba z dôvodu tohto nesúhlasu, ak z iných skutočností v tejto veci prípadné nenavrátanie maloletých detí sa súdu nejaví ako priechodné. Ak by sa súdu s poukazom na iné prípadné skutočnosti javila možnosť nenavrátiať maloleté deti do Francúzska, určite by súd sa priklonil vo svojom rozhodnutí k názoru maloletých detí o vôli zostať na Slovensku. Súd vzhľadom na tieto skutočnosti má tak za to, že i táto podmienka nie je splnená, a preto súd nemôže nenariadiť návrat maloletých detí z dôvodu ich nesúhlasu s vrátením sa do Francúzska.

12. Matka v rámci konania na súde prvej inštancie namietala, že v danej veci je splnená podmienka nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzska v zmysle ustanovenia čl. 13 písm. b) Dohovoru, pretože tu existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat maloletých detí by ich vystavil duševnej ujme a to vzhľadom na sociálne pomery otca, najmä na jeho sexuálne a náboženské pomery. Súd prvej inštancie uviedol, že toto vážne nebezpečenstvo musí preukázať ten rodič, ktorý dieťa neoprávnene premiestnil a odmieta zabezpečiť jeho dobrovoľný návrat. Nestačí iba tvrdenie, že takéto nebezpečenstvo existuje, ale rodič ho musí podložiť relevantnými dôkazmi. Matka v tejto časti namietala, že otec maloletých detí má partnerský vzťah s homosexuálnym partnerom, s ktorým žije v spoločnej domácnosti. Rovnako namietala, že otec je scientológ, je člen scientologickej cirkvi a chce, aby maloleté deti boli rovnako v tejto

cirkvi. V týchto skutočnostiach týkajúcich sa osobného života otca, matka videla pre maloleté deti vážne nebezpečenstvo, ktoré by ich pri návrate do Francúzska mohlo ohroziť a spôsobiť im duševnú ujmu. Preto žiadala i prešetriť sociálne pomery otca príslušnými orgánmi štátu obvyklého pobytu maloletých detí a nesúhlasila s tým, že súd nepripustil tento návrh na doplnenie dokazovania. Súd prvej inštancie počas dokazovania z výsluchu oboch rodičov zistil, že rodičia sa v roku februári 2017 rozišli práve z dôvodu, že otec maloletých detí si našiel nového partnera. Z výsluchu samotnej matky súd prvej inštancie zistil, že stretávanie sa otca s maloletými deťmi prebiehalo za prítomnosti i nového partnera otca, dokonca i matky jeho nového partnera. Z výsluchu samotnej matky teda vyplynulo, že matka nebránila otcovi maloletých detí sa stretávať s maloletými deťmi z dôvodu jeho partnerského vzťahu s mužom. Dokonca dovolila, aby sa maloleté deti stretávali i s partnerom otca, a stretávali sa i s matkou partnera otca. Z týchto skutočností vyplýva, že matka nevidela žiadne nebezpečenstvo pre maloleté deti, pre ich duševný vývoj, v homosexuálnom partnerskom vzťahu otca. Nebezpečenstvo začala matka vidieť až v tomto súdnom konaní. Matka svoje tvrdenia o možnom nebezpečenstve pre maloleté deti, ktoré videla v spoložití otca s jeho partnerom, žiadnym spôsobom nepreukázala. Rovnako námietka matky o nebezpečenstve prípadnej účasti otca v scientologickej cirkvi (združení) sa súdu javí ako nepreukázaná. Z vykonaného dokazovania nie je možné ustáliť, či otec alebo aj matka boli príslušníkmi scientologickej cirkvi (združenia). Či skutočne otec bol alebo, či aj je v súčasnej dobe členom tejto cirkvi (združenia), nie je možné zistiť. Otec uvádza, že nie je ich príslušníkom. Za predpokladu, že otec by aj bol príslušníkom tohto združenia, a súčasne by sa aj táto skutočnosť preukázala, táto skutočnosť by nepredstavovala vážne nebezpečenstvo pre maloleté deti, keďže predmetné občianske združenie (vo Francúzsku to nie je registrovaná cirkev) nie je zakázané a je legitímne byť jeho členom. V konaní o nariadenie návratu súd rieši len to, či nariadi alebo nenariadi návrat maloletých detí do štátu obvyklého pobytu maloletých detí. Súd nerozhoduje ktorému rodičovi bude dieťa zverené do starostlivosti po jeho návrate do štátu obvyklého pobytu. Ak matka vidí nebezpečenstvo návratu maloletých detí v tom, že po návrate by mohli byť maloleté deti zverené do osobnej starostlivosti otca, a tým by boli ohrozené, môže sa s maloletými deťmi vrátiť do francúzska i matka a tým, že budú s ňou, budú maloleté deti chránené. Matka sa do Francúzska môže vrátiť, čo i len dočasne, za účelom zlegalizovania vystaňovania maloletých detí na Slovensko. Matka môže po návrate do Francúzska podať návrh na francúzsky súd o vyslovenie súhlasu s vystaňovaním maloletých detí a vyčkať do právoplatného rozhodnutia súdu. Matka na Slovensku nežila 14 rokov. Matka ovláda francúzsky jazyk, žila tam dlhé roky, aj pred zoznámením sa s otcom maloletých detí. Matka má stále vo Francúzsku živnostenské oprávnenie, zjavne ešte stále má tam prenajatý byt (matka nepreukázala súdu, že by nájom bytu skončil), a ak byt už prenajatý nemá, môže si akýkoľvek byt opäť prenajať. Alebo môže matka navrhnúť, aby po návrate maloletých detí, boli francúzskym súdom zverené do starostlivosti inej osoby ako otca napr. jeho matky, ak má vážne výhrady týkajúce sa sociálnych pomerov otca. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ak matka vníma návrat maloletých detí do Francúzska ako vážne nebezpečenstvo, že návrat maloletých detí by ich vystavil duševnej ujme, tak matke nič nebráni, aby sa vrátila s maloletými deťmi do Francúzska i ona sama, a tak maloleté deti ochránila pred duševnou ujmu, ktorej vzniku sa obáva. Matka nemá žiadne prekážky prípadného jej návratu do Francúzska, pretože krajinu dobre a dôverne pozná, dlhé roky v nej žila a pracovala, presťahovala sa do nej ešte skôr, ako sa zoznámila s otcom. Súd prvej inštancie vyslovil, že chápe, že zrealizovať jej návrat do Francúzska späť, čo i len dočasne, etablovať sa tam opäť bytovo i profesne by bolo náročné. A taktiež vyslovil pochopenie, že vo Francúzsku by bola matka sama, bez pomoci a podpory svojej pôvodnej rodiny, o to viac, že už dlhodobo aj Francúzsko sužuje korona kríza. Súd prvej inštancie poukázal na to, že si matka na Slovensku už zariadila nový život, vydala sa, cíti sa stabilnejšia v kruhu i svojej pôvodnej rodiny, ktorá ako uvádzala ju podporuje a pomáha. Všetky tieto uvádzané skutočnosti súd prvej inštancie chápe, avšak nie je možné, aby ich vo svojom rozhodnutí zohľadnil tak, že by návrhu otca nevyhovel. Je na matke, aby prijala zodpovednosť za to, že sa raz rozhodla pracovať a žiť na území cudzieho štátu, že sa raz rozhodla mať partnerský vzťah s cudzincom a rozhodla sa dobrovoľne a vedome mať s ním maloleté deti a založiť si rodinu, a to všetko v cudzine, bez rodinného zázemia pôvodnej rodiny žijúcej na Slovensku, čo v reálnom živote prináša rôzne komplikácie. Zodpovednosť za tieto vážne životné rozhodnutia a z nich plynúce pozitívne i negatívne následky nesie jedine matka, a nie je možné ju prenášať na justičný systém oboch štátov. Matka počas celého konania žiadnym spôsobom svojimi tvrdeniami ani dôkazmi nepreukázala čo i len podozrenie, že existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat na územie Francúzska by maloleté deti vystavil duševnej ujme, a súd takéto podozrenie nezistil, preto je táto námietka matky podľa názoru súdu prvej inštancie nedôvodná.

13. V konaní pred súdom prvej inštancie matka uviedla, že súd je povinný v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva zohľadniť najlepší záujem maloletých detí, a teda nerozhodovať

automaticky. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva porušenie práv v návratovom konaní subsumuje pod ustanovenie čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého povinnosti štátu podľa tohto ustanovenia v oblasti medzinárodných únosov sa musia vykladať vo svetle požiadaviek Dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa. Tento prístup si vyžaduje kombinovanú a harmonickú aplikáciu medzinárodných nástrojov s ohľadom na ich význam a dopad na ochranu práv detí a rodičov. Podľa názoru matky je súd povinný v tomto konaní aplikovať i ustanovenie čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého súd i v tomto konaní je povinný pri svojom rozhodnutí zohľadniť najlepšie záujmy maloletých detí a najlepší záujem maloletých detí musí byť prvoradý. Matka poukazovala na to, že v návratovom konaní sa vyžaduje preskúmanie najlepšieho záujmu dieťaťa v širšom kontexte ako len vo vzťahu k posúdeniu, či nie sú dané okolnosti podľa ustanovenia čl. 13 alebo čl. 20 Dohovoru. V zmysle platnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva je nutné vziať do úvahy najlepší záujem maloletých detí v čase rozhodovania súdu skôr, ako najlepší záujem maloletých detí v čase únosu alebo doby považovaného návratu. Matka videla najlepší záujem maloletých detí v tom, aby maloleté deti ostali na Slovensku. Otec maloletých detí zase videl najlepší záujem v tom, aby sa vrátili do Francúzska, do krajiny ich obvyklého pobytu. Každý z rodičov videl najlepší záujem maloletých detí v niečom inom a počas celého konania sa rodičia nezhodli na tom, čo je skutočne v najlepšom záujme ich maloletých detí. Každý z rodičov žiadal, aby sa súd stotožnil s jeho predstavou o najlepšom záujme maloletých detí, pričom každý z rodičov mal za to, že jedine tá jeho predstava o najlepšom záujme maloletých detí je tá správna. Súd počas celého konania i za intenzívnej podpory opatrovníka maloletých detí, viedol rodičov aspoň k pokusu hľadania toho, čo je v najlepšom záujme ich maloletých detí, viedol rodičov aspoň k pokusu vec riešiť zmierlivo, avšak bezúspešne. Naopak, počas konania sa vzťahy medzi rodičmi ešte viac vyhrotili a rodičia nie sú schopní spolu ani slušne komunikovať, nie to ešte hľadať najlepší záujem ich maloletých detí. Úlohu hľadať najlepší záujem maloletých detí tak „rozhádani a nenávidiaci sa rodičia“ delegovali na súd s tým, že každý z rodičov počas konania preukazoval, že tá jeho predstava je jediný správny najlepší záujem maloletých detí. Súd prvej inštancie v kontexte celej veci má za to, že v najlepšom záujme maloletých detí je, aby sa vrátili do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzska, spolu s matkou. Ak by sa matka chcela vrátiť s maloletými deťmi späť na Slovensko, mala by vo Francúzsku požiadať súd o vyslovenie súhlasu s vystaňovaním maloletých detí na Slovensko, vyčkať do právoplatného rozhodnutia súdu, a až potom sa vrátiť legálne s maloletými deťmi na Slovensko s realizovaním čo najširšieho a čo najintenzívnejšieho styku otca s maloletými deťmi. S poukazom na vyššie uvedené súd prvej inštancie ustálil, že návrhu otca je potrebné vyhovieť, a preto rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti uznesenia. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

14. Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie matka, s odôvodnením, že odvolanie podáva s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d) zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „CSP“), podľa ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, s poukazom na ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) CSP, podľa ktorého súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. f) CSP, podľa ktorého súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, s poukazom na ustanovenie § 62 ods. 1 zákona č. 161/2015 Civilný mimosporový poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „CMP“), podľa ktorého súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci, pričom odvolanie odôvodnila nasledujúcimi skutočnosťami. Konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Matka ešte podaním zo dňa 04.08.2020 adresovala Okresnému súdu Bratislava I námietku zaujatosti na sudcu JUDr. Otíliu Dolákovú (ďalej len „sudca“), ktorá rozhodovala tento spor vedený pod sp. zn. 2P/20/2020. Podľa ustanovenia § 57 CSP pritom platí, že: „Uplatnenie námietky zaujatosti nebráni súdu vec prejednať alebo vykonať iné úkony. Pred rozhodnutím o námietke zaujatosti súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí“. Z Uznesenia súdu prvej inštancie (ods. 13) pritom vyplýva, že: „Súd námietku zaujatosti dňa 24.08.2020 predložil z procesnej opatrnosti na jej prípadné ustálenie ako námietky zaujatosti a rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave, ktorý dňa 03.09.2020 vrátil spis bez rozhodnutia o námietke zaujatosti“. Z vyššie uvedeného vyplýva, že Okresný súd Bratislava I vydal uznesenie - rozhodnutie vo veci samej pred rozhodnutím o námietke zaujatosti, t.j. rozhodol nezákonne v rozpore s ustanovením § 57 CSP. Matka v rámci svojho odôvodnenia poukázala na to, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav vecí. Podľa článku 3 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatom v Haagu 25. októbra 1980 (ďalej len „Haagsky dohovor“) platí, že: „Premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu“. Matka uviedla, že v konaní bola preukázaná skutočnosť, že premiestnenie maloletých detí na územie Slovenskej republiky nebolo neoprávnené, nakoľko bolo vykonané až po komunikácii rodičov maloletých detí a po súhlase otca o premiestnení maloletých detí mimo územie Francúzska. Otec v mesiaci november 2019 súhlasil, aby sa matka s maloletými deťmi odsťahovala z Francúzska. Poukázala na komunikáciu rodičov zo dňa 19.11.2019, v rámci ktorej otec potom, čo mu matka oznámila, že chce s maloletými deťmi odísť z Francúzska, matke z tel. č. +XX X XX XX XX napísal: „You could leave but later.“ V preklade „Mohli by ste odísť, ale neskôr.“ Otec svoj súhlas s premiestnením maloletých detí mimo územie Francúzskej republiky začal spochybňovať, až keď sa matka presťahovala na územie Slovenskej republiky a potom, čo sa stará matka (babka) maloletých detí začala dožadovať kontaktu s maloletými deťmi, resp. iba s maloletou M.. Matka má za to, že v konaní bola preukázaná aj druhá podmienka, na základe ktorej je možné považovať premiestnenie maloletých detí za oprávnené. Oprávnenosť premiestnenia maloletých detí v zmysle vyššie cit. článku 3 písm. b) Haagskeho dohovoru vyplýva zo skutočnosti, že otec si od roku 2020 nevyužíval svoje opatrovnícke právo voči maloletým deťom a ani ho neplánoval v budúcnosti využívať, nakoľko sám už skôr súhlasil, aby sa maloleté deti premiestnili do krajín ako Spojené štáty americké, Veľká Británia alebo Švajčiarsko. Matka má za to, že v konaní bolo preukázané to, že otec zavádza súd a tendenčne nehovorí pravdu. Považuje preto za potrebné opätovne upriamiť pozornosť na nasledovné zavádzanie súdu zo strany kedy otec prvý krát zavádzal súd vo svojej výpovedi dňa 22.06.2020 keď tvrdil, že nikdy nesúhlasil s vycestovaním detí mimo územia Francúzskej republiky, pričom sám v sms komunikácii s matkou, uviedol, že by súhlasil s vycestovaním napr. do USA. Matka preto opätovne poukázala na komunikáciu medzi rodičmi zo dňa 19.11.2020, kde sa rodičia rozprávali ohľadne vycestovania mimo Francúzsko, a kde otec matke napísal: „If you tell me I'm moving to USA. Great go.“ v preklade: „Ak povieš, tak sa sťahujem do USA. Skvelé, poďme“. Druhý krát otec podľa matky zavádzal súd, keď uviedol, že sa s matkou zoznámili na stretnutí Scientológov, čo nie je pravda. Tretí krát otec zavádzal súd na pojednávaní dňa 08.06.2020 (zvukový záznam z daného pojednávania od času 35:45 do 35:55), keď prostredníctvom právnej zástupkyne uviedol súdu, že si riadne plní vyživovaciu povinnosť, pričom následne bolo preukázané, že tak nekoná a vyživovaciu povinnosť si riadne neplní. Maloletým deťom na ich výživu namiesto sumy 200,- € zasielal iba sumu 100,- €. Štvrtýkrát zavádzal súd, aby rozhodol v jeho prospech a vydal nariadenie o neodkladnom (vhodnom opatrení) spočívajúcom v nariadení kontaktu maloletých detí a otca, keď tvrdil, že matka neumožňuje kontakt otcovi s maloletými deťmi resp. umožňuje mu kontakt maximálne v rozsahu dvoch minút (Návrh otca zo dňa 18.05.2020, Zvukový záznam z pojednávania dňa 08.06.2020 od 39:35 do 40:30), čo nebola pravda nakoľko otec a maloleté deti spolu telefonovali niekoľko desiatok minút (dňa 07.06.2020 telefonovali spolu 47 minút), o čom boli súdu dňa 09.06.2020 predložené výpisy z hovorov cez mobilnú aplikáciu Facetime. V súvislosti s uvedeným opätovne matka poukázala na predložené výpisy hovorov cez aplikáciu Facetime, z ktorých vyplynulo, že otec klame a bol v kontakte s maloletými deťmi dňa 17.05.2020 o 15:11 hod., hovor trval 26 minút, dňa 29.05.2020 o 15:19 hod., hovor trval 29 minút. Skutočnosť, že otec klame a matka umožňuje kontakt maloletých detí a ich otca potvrdil aj Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Dunajská Streda, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately vo svojej správe zo dňa 29.04.2020 nasledovne: „Maloleté deti už sú v kontakte s otcom, matka umožnila video hovor medzi otcom a maloletými deťmi a to dňa 19.04.2020 a 25.04.2020“. Piatykrát otec zavádzal súd, aby rozhodol v jeho prospech a vydal nariadenie o neodkladnom (vhodnom opatrení) spočívajúcom v zákaze matky vycestovať s deťmi mimo územie SR, keď na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 10.07.2020 tvrdil, že maloleté deti sú na letisku a chystajú sa odletieť mimo územia SR, pričom v skutočnosti v danej dobe boli maloleté deti umiestnené v škôlke a v školskom tábore. Skutočnosť, že otec klame potvrdili aj sociálni pracovníci úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktorí vykonali u matky viaceré neohlásené kontroly. Kolízna opatrovníčka dňa 14.07.2020 vykonala u matky neohlásenú kontrolu, a zistila, že matka bola doma, rozprávali sa s ňou. Maloletá M. bola v dennom školskom tábore a maloletý M. v škôlke. Súd prvej inštancie dospel podľa matky na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď ako na rozhodujúcu skutočnosť prihliadol na klamlivú výpoveď otca, ktorý uviedol, že matke neudelil súhlas s vysťahovaním maloletých detí

na územie Slovenskej republiky a ustálil, že došlo k neoprávnenému premiestneniu maloletých detí matkou z krajiny ich obvyklého pobytu Francúzskej republiky na územie Slovenskej republiky. Podľa článku 13 Haagskeho dohovoru platí, že: „Bez ohľadu na ustanovenie predchádzajúceho článku justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá nesúhlasí s jeho vrátením, preukáže, že a) osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá mala dieťa v osobnej starostlivosti, v čase premiestnenia alebo zadržania opatrovnícke právo skutočne nevykonávala, alebo že súhlasila, či následne sa zmierila s premiestnením alebo zadržaním, alebo b) existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Justičný alebo správny orgán môže odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa aj vtedy, ak zistí, že dieťa nesúhlasí s návratom, a ak dosiahlo vek a stupeň vospelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jeho názory. Pri hodnotení okolností uvedených v tomto článku justičné a správne orgány vezmú do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa. V konaní bolo podľa názoru matky preukázané, že sú splnené podmienky nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzska v zmysle článku 13 písm. a) Haagskeho dohovoru, nakoľko otec v čase premiestnenia maloletých detí si od roku 2020 skutočne nevykonával svoje opatrovnícke právo voči maloletým deťom a súčasne súhlasil s ich premiestnením mimo Francúzskej republiky. V konaní bolo podľa matky taktiež preukázané splnenie podmienky nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzskej republiky v zmysle článku 13, druhá veta Haagskeho dohovoru, nakoľko maloleté deti nesúhlasia s ich návratom do Francúzska, ktorý názor vyslovila aj maloletá M. F., v rámci jej výsluchu pred súdom dňa 07.08.2020. Nakoľko maloletá M. F. nesúhlasí so svojím návratom do Francúzska, je matka toho názoru, že pre maloletého M. F. je splnená ďalšia podmienka nenariadenia návratu do Francúzska, v zmysle článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru, nakoľko jeho odlúčenie od staršej sestry by predstavovalo vážnu duševnú ujmu. Matka má za to, že súd prvej inštancie navyše svojím uznesením č.k. 2P/20/2020-549 zo dňa 11.08.2020 nevyhovel žiadosti matky na vydanie zvukového záznamu z výsluchu maloletej M. F. zo dňa 07.08.2020, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že: „...Keď má s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, postup rodičov maloletej v konaní, ich pretrvávajúci rodičovský konflikt a prežívanie maloletej preukázané v konaní za to, že v dôsledku vyhovenia žiadosti právneho zástupcu matky by mohlo dôjsť k neprípustnému vystaveniu konfliktu lojality a následnému pocitu viny maloletej M. F.“ Matka má za to, že postup súdu prvej inštancie, ktorým odopiera matke oboznámiť sa s vykonaným dôkazom - výsluchom maloletej, čím jej v konaní bráni právne argumentovať k vykonaným dôkazom, je nezákonný. Konanie má preto vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Matka v rámci svojho odvolania uviedla, že všeobecné súdy sú v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) povinné v tomto type konaní zohľadňovať najlepší záujem dieťaťa, a teda nerozhodovať automaticky. Judikatúra ESLP porušenie práv v návratovom konaní subsumuje pod čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Povinnosti štátov Dohovoru podľa čl. 8 Dohovoru v oblasti medzinárodných únosov sa musia vykladať vo svetle požiadaviek Haagskeho dohovoru a Dohovoru o právach dieťaťa. Tento prístup si vyžaduje kombinovanú a harmonickú aplikáciu medzinárodných nástrojov s ohľadom na ich význam a dopad na ochranu práv detí a rodičov. Takýto prístup by nemal vyústiť do konfliktov a rozporov medzi rozličnými zmluvami za predpokladu, že súd je schopný plniť svoj účel, ktorým je zabezpečenie. Podľa článku 3 bod 1. Dohovoru o právach dieťaťa: „Vo všetkých akciách týkajúcich sa detí, či už podniknutých verejnými alebo súkromnými inštitúciami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi orgánmi alebo zákonodarnými zbormi, najlepšie záujmy dieťaťa musia byť prvoradé.“ V súvislosti s cieľom a účelom Haagskeho dohovoru je tiež relevantná judikatúra, podľa ktorej: „Návrat dieťaťa nemá byť v prípadoch, keď je Haagsky dohovor aplikovateľný, nariadený automaticky alebo mechanicky a najlepší záujem dieťaťa musí byť posudzovaný v každom jednotlivom prípade a závisí od škály individuálnych okolností, konkrétne od veku a stupňa vospelosti, prítomnosti alebo absencie rodičov, okolia a skúseností. Z procesného hľadiska má národný orgán konať na základe úplného preskúmania celkovej rodinnej situácie a faktorov materiálnej, emocionálnej, zdravotnej, psychologickéj a pod. povahy“ (rozsudok ESLP č. 41615/07, Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko zo 6.7.2010). Uvedené potvrdzuje, že ESLP vyžaduje preskúmanie najlepšieho záujmu dieťaťa v širšom kontexte, ako len vo vzťahu k posúdeniu, či nie sú dané okolnosti podľa čl. 13, resp. čl. 20 Haagskeho dohovoru, teda výnimky z povinnosti nariadiť návrat. Tiež v zmysle platnej judikatúry ESLP je nutné vziať do úvahy najlepší záujem maloletého v súčasnej dobe (t. j. v čase rozhodovania súdu) skôr, než v čase únosu alebo doby považovaného návratu. Skúmanie najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa a nerozhodovanie mechanicky potvrdil vo svojom náleze aj Ústavný súd SR z 2.7.2019, sp.zn. I. ÚS 298/2018, keď uviedol: „Návrat dieťaťa nemá byť v prípadoch, keď je Haagsky dohovor aplikovateľný, nariadený automaticky alebo mechanicky a najlepší záujem

dieťaťa musí byť posudzovaný v každom jednotlivom prípade a závisí od škály individuálnych okolností, konkrétne od veku a stupňa vyspelosti, prítomnosti alebo absencie rodičov, okolia a skúseností. Z procesného hľadiska majú príslušné orgány konať na základe úplného preskúmania celkovej rodinnej situácie a faktorov materiálnej, emocionálnej, zdravotnej, psychologickkej a pod. povahy. V návratovom konaní sa teda vyžaduje preskúmanie najlepšieho záujmu dieťaťa v širšom kontexte ako len vo vzťahu k posúdeniu, či nie sú dané okolnosti podľa čl. 13, resp. čl. 20 Haagskeho dohovoru, teda výnimky z povinnosti nariadiť návrat. Tiež v zmysle platnej judikatúry ESLP je nutné vziať do úvahy najlepší záujem maloletého v súčasnej dobe (t. j. v čase rozhodovania súdu) skôr, než v čase únosu alebo doby považovaného návratu. Ústavný súd konštatoval porušenie práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru z dôvodu, že rozhodnutie všeobecného súdu je odôvodnené nedostatočne a zmätočne v tej časti, pokiaľ ide o jeho závery, že v danej veci nie je možné aplikovať výnimku z čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru. Všeobecné súdy sa totiž nezaoberali detailnejšie tou rozhodujúcou skutočnosťou, či návrat maloletého sťažovateľa do krajiny obvyklého pobytu by (ne)predstavoval pre dieťa nebezpečenstvo vzniku vážnej ujmy, a či bude naozaj v jeho najlepšom záujme návrat do výlučného rodinného prostredia otca spolu so sťažovateľkou, keďže vzťahy medzi nimi boli už nezmieriteľné. Podľa názoru matky súd prvej inštancie pochybil a rozhodol nezákonne, keď zamietol návrh matky na preskúmanie sociálnych pomerov otca, t.j. nevykonal preskúmanie rodinnej situácie a faktorov materiálnej, emocionálnej, zdravotnej, psychologickkej a pod. povahy tak, ako u matky na Slovensku prostredníctvom orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, do ktorých majú byť maloleté deti prinavrátené a týmito sa v konaní vôbec nezaoberal, a to najmä s prihliadnutím na členstvo otca v Scientologickej cirkvi a s prihliadnutím na možnosť vytvorenia rodinného prostredia otca s jeho novým partnerom. Samotný Haagsky dohovor vo svojom článku 13 píše, že justičné a správne orgány vezmú do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa. Z uvedeného ustanovenia vyplýva povinnosť súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádza vydaniu konečného rozhodnutia získať a prihliadnúť na informácie o sociálnom prostredí otca (dikcia ustanovenia „vezmú do úvahy...“ a nie môžu vziať do úvahy alebo podobne). Potrebu skúmať sociálne pomery rodiča, do sociálneho prostredia ktorého sa má maloleté dieťa prinavrátiť judikoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení č.k. IV. ÚS 70/2019-9 zo dňa 07.02.2019, ktorým odmietol sťažnosť a stotožnil sa rozhodnutiami krajského súdu : „Na návrat maloletého do Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska zamietol po vykonaní dokazovania k sociálnym pomerom všetkých zúčastnených osôb a prihliadajúc pritom na zhodné odporúčania sociálnej pracovníčky prešetrujúcej situáciu vo Veľkej Británii na strane sťažovateľa, kolízneho opatrovníka na území Slovenskej republiky a do konania vstúpivšieho okresného prokurátora, ktorí rovnako odporúčali zachovanie terajšieho stabilného prostredia pre dieťa, ako jeho najlepší záujem“. ... „ Odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že okamžitý návrat maloletého do krajiny obvyklého pobytu nie je v súlade s jeho najlepším záujmom, pretože existuje hrozba nebezpečenstva vzniku duševnej ujmy, ale aj inej neznesiteľnej situácie ... ak by bol vrátený do Veľkej Británie do neistých pomerov, pretože by sa vrátil do situácie, že otec nie je schopný pre svoje pracovné zaneprázdnenie zabezpečiť mu celodennú starostlivosť, matka maloletého má zrejme psychické problémy a v konaní nepreukázala, že by starostlivosť o maloletého zabezpečiť vedela a ani nežiadala, aby maloletý sa vrátil na územie Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska a návratom by sa mohla narušiť stabilita výchovného prostredia maloletého“. ... „Zároveň sa má krajský súd vysporiadať s predloženou správou sociálneho úradu vo Veľkej Británii zo 4. apríla 2017, a to najmä vo vzťahu k tvrdenej neschopnosti otca, t.j. sťažovateľa, poskytnúť svojmu synovi vo Veľkej Británii náležitú starostlivosť a aplikácii výnimky podľa čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru. Pri posudzovaní týchto okolností pritom musí v zmysle judikatúry ESLP citovanej aj v tomto náleze ústavného súdu prihliadať na najlepší záujem dieťaťa a interpretovať jednotlivé ustanovenia Haagskeho dohovoru nielen prísne gramaticky, ale najmä v zhode s dohovorom a Dohovorom o právach dieťaťa“. Potrebu skúmať sociálne pomery rodiča, do sociálneho prostredia, ktorého sa má maloleté dieťa prinavrátiť aj nevyvrátiteľne judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp.zn. 3Cdo/176/2015 zo dňa 27.04.2015, nasledovne: „Pod pojmom sociálne prostredie dieťaťa tu treba rozumieť celkové sociálne pomery dieťaťa v mieste jeho obvyklého pobytu, do ktorých sa má dieťa navrátiť, teda najmä to, ktoré osoby, inštitúcie alebo úrady a akým spôsobom budú (v prípade nariadenia návratu) zabezpečovať starostlivosť o dieťa, o jeho výchovu a výživu, resp. aké sú vzájomné vzťahy týchto osôb, ich rodiny a dieťaťa. Pri riešení otázky, či boli prijaté primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate do štátu obvyklého pobytu (čl. 11 ods. 4 Nariadenia), treba mať na zreteli, že rozhodujúci význam nemožno priznať skutkovým zisteniam o aktuálnej situácii dieťaťa „pred návratom“ v štáte, do ktorého bolo dieťa unesené (napríklad o integrovaní a adaptovaní sa dieťaťa do rodinných alebo sociálnych

pomerov nastolených únoscom), lebo určujúci význam má okolnosť, na ktorú kladie dôraz Nariadenie - zabezpečenie ochrany dieťaťa v mieste jeho obvyklého pobytu „po návrate“... „Odvolací súd nevysvetlil, na základe čoho sa v danom prípade bolo možné uspokojiť iba s výsledkami dokazovania, ktoré vykonal na odvolacom pojednávaní a prečo pri obstarávaní aktuálnych skutkových zistení, ktoré majú určujúci význam pre rozhodnutie súdu o (ne)nariadení návratu dieťaťa, nevyžiadal podkladové informácie od ústredného orgánu Talianskej republiky (čl. 53 až 58 Nariadenia a čl. 13 Haagskeho dohovoru). Samo rozhodnutie súdu o rozluke nebolo možné v tomto smere považovať za postačujúci skutkový podklad“. ... „Tú istú otázku - či boli prijaté primerané opatrenia na ochranu dieťaťa po jeho návrate - riešil odvolací súd bez aktuálnych informácií z Talianskej republiky poskytnutých ústredným orgánom. Riadiac sa právnym názorom, ktorý dôsledne a v plnej miere nezohľadňuje sprísnenie kritérií pre nenariadenie návratu dieťaťa v zmysle čl. 11 ods. 4 Nariadenia, odvolací súd vo vzťahu k dieťaťu (ktoré jediné je tu významné) dostatočne neskúmal a nevysvetlil, v čom sú nepostačujúce tie opatrenia prijaté v Talianskej republike...“.

S ohľadom na vyššie citovanú judikatúru najvyšších súdnych autorít, najlepší záujem maloletých detí a hrozbu ujmy, ktorá maloletým deťom po ich návrate na územie Francúzskej republiky hrozí, sme toho názoru, že bolo úlohou a povinnosťou súdu skúmať sociálne pomery otca, ktorú úlohu si súd prvej inštancie však nesplnil. Súd prvej inštancie preto nesprávne a neúplne zistil skutočný stav vecí. V súvislosti s uvedeným matka poukázala aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 41/2020 zo dňa 12.05.2020, podľa ktorého platí, že : „ V prípade, ak účastník konania argumentuje konkrétnymi rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít, eventuálne rešpektovaným názorom právnej vedy, je potrebné najskôr zaujať stanovisko k otázke, či ide o ustálený právny názor alebo skôr o názor výnimočný, ktorý z ustálenej praxe vybočuje. Pre najvyšší súd však nestačí iba poukázanie na to, že „ide o výnimku z ustálenej súdnej praxe“, ale treba uviesť aj dôvod, pre ktorý tomu tak je, a odôvodniť, na základe čoho právny názor jedného, resp. dvoch senátov správneho kolégia (v danom prípade 2S a 6S) proti právnemu názoru iných dvoch senátov (IS a 10S) treba považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax“, resp. vyjadriť sa k tomu, prečo sa považuje názor iných senátov za nesprávny. Ústavný súd k tejto otázke už opakovane judikoval, že diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná“. Matka v konaní poukázala a argumentovala vyššie citovanou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré sa konalo 04.09.2020 len stroho nepripustil návrh na doplnenie dokazovania - zisťovanie sociálnych pomerov otca a svoje rozhodnutie odôvodnil iba tým, že „nie je hospodárne a efektívne zisťovať tieto skutočnosti prostredníctvom príslušného francúzskeho úradu“..... „V prípade, ak by súd zisťoval tieto skutočnosti príslušným francúzskym úradom, došlo by k prieťahom v konaní...“, pričom bližšie nerozviezol, z akého dôvodu sa odklonil od ustálenej súdnej praxe. Uvedený postup súdu, ktorý nariaďuje hospodárnosť a rýchlosť konania nad najlepší záujem maloletého dieťaťa je nezákonný a ústavne neudržateľný a predstavuje vážnu vadu konania. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené matka navrhla, aby Krajský súd v Bratislave vydal v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku nasledovné uznesenie: „Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava I č.k. 2P/20/2020-845 zo dňa 08.03.2021 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania“.

15. Otec sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadril k odvolaniu matky a uviedol, že vo vzťahu k namietanej absencii rozhodnutia o námietke zaujatosti považuje za potrebné uviesť, že samotná námietka zaujatosti sa týkala len okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu, a preto v zmysle § 53 ods. 3 CSP: Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá“. Skutočnosť, že súd prvej inštancie námietku z opatrnosti predložil krajskému súdu, ktorý len potvrdil právny názor prvoinštančného súdu a to je, že na námietku je nie potrebné prihliadať. Z vyjadrenia krajského súdu zo dňa 03.09.2020 okrem iného vyplýva, že samotná námietka zaujatosti podaná matkou nemá náležitosti podľa § 52 ods. 2 CSP, čiže „Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužijú“. Otec taktiež v rámci svojho vyjadrenia poukázal na to, že matka vo svojom odvolaní uvádza, že maloleté deti s matkou odišli na Slovensko s otcovým súhlasom. Uvedené otec v celom rozsahu popiera s tým, že súhlas matke s trvalým vystaňovaním neudelil a matka ho ani žiadnym spôsobom nepreukázala. Sms zo dňa 19.11.2019, ktorou sa otec údajne vyjadril že: „Mohli by ste odísť, ale neskôr“ považuje matka za dôkaz súhlasu, avšak gramatickým výkladom tejto sms je možné dospieť k záveru, že v čase, keď matka odišla na Slovensko súhlas otca nemala. Uvedené je však vytrhnuté z kontextu komunikácie, z ktorej je jasne zreteľné, že otec súhlas dať odmieta. Sama matka v predkladaných správach uviedla: „Mimochodom, keď budem

chcieť pôjdem“. Otec prezentoval svoj nesúhlas jasne: „Pretože ja nechcem“. „Nie nesúhlasím a ty nie si sama, ktorá o tom rozhoduje“. „Nie si oprávnená zobrať deti mimo krajiny bez môjho súhlasu“. „Som úplne proti“. Otec matke nikdy teda neudelil súhlas s vycestovaním/trvalým presťahovaním maloletých na Slovensko, matka nedisponuje ani žiadnym rozhodnutím francúzskeho súdu o nahradení súhlasu otca s trvalým vystaňovaním maloletých na územie Slovenska. Otec následne ihneď po tom, ako sa dozvedel, že matka opustila územie Francúzska inicioval príslušné konanie o návrat. Ako už otec uviedol v konaní, otec sa o odchode matky s maloletými deťmi dozvedel tak, že dňa 06.02.2020 v zmysle vydaného súdneho rozhodnutia išiel za účelom realizácie styku s maloletými do bydliska matky, aby si maloletých prevzal, no matka ani maloleté deti sa v byte nenachádzali. Od známych otec následne dostal informáciu, že matka s maloletými odišla na Slovensko. Medzi rodičmi nedošlo k žiadnej komunikácii, dohode o odchode maloletých z Francúzska a otec matke nikdy súhlas, v žiadnej forme, neudelil. Práve naopak matka sa otcovi ešte počas pobytu vo Francúzsku vyhrážala, že v prípade, ak jej súhlas neudelí, odíde aj tak a bez súhlasu. Otec matke súhlas nikdy neudelil. Matka svoje tvrdenie o tom, že otec jej udelil súhlas s premiestnením maloletých mimo Francúzska ani nijak nepreukázala, nepredložila do konania žiaden relevantný dôkaz, pričom je to práve ona, ktorá je povinná uniesť dôkazné bremeno vo vzťahu k tejto tvrdenej skutočnosti. K uvedenému opätovne otec poukázal na uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 02.08.2017, sp. zn. 11P/94/2017. K uvedenému prvoinštančný súd správne posúdil v bode 45. rozhodnutia nasledovné: „Súd všeobecne uvádza, že súhlas rodiča s vystaňovaním sa maloletých detí do konkrétnej krajiny matkou, v záujme maloletých detí, ich ochrany, stability a bezpečia, musí byť zrealizovaný takou formou (napr. osobne ústne, písomne v liste, sms správe, v maile) a takým obsahom (musí byť jasne uvedené, že otec súhlasí s vystaňovaním, do akej krajiny a ak sa dá alebo sa rodičia tak dohodnú i určenie časového rozmeru), aby bol súhlas s vystaňovaním nezameniteľný, neodškriepiteľný, nesporný a zrozumiteľný“. K druhému matkinmu znovu opakovanému argumentu a to, že otec podľa nej nevykonával opatrovnícke právo sa už otec detailne vyjadril v prvoinštančnom konaní. Otec má za to, že opatrovnícke právo sa považuje za vykonávané spoločne, ak na základe rozsudku alebo zo zákona jeden nositeľ rodičovských práv a povinností nemôže rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa bez súhlasu druhého nositeľa rodičovských práv a povinností. Otec je riadne zapísaný ako otec na predkladaných rodných listoch maloletých detí. Taktiež vo Francúzsku bolo vydané súdne rozhodnutie, ktoré upravilo právo stretávania sa otca s maloletými deťmi. Otec predmetné právo riadne využíval a s deťmi sa pravidelne stretával. Deti preberal od matky buď sám otec alebo jeho rodinní príslušníci, čo na vec vôbec nemá vplyv. Deti však trávili čas vždy u otca. Otec opatrovnícke právo bez ohľadu na prevzatie detí rodinnými príslušníkmi skutočne vykonával a s maloletými deťmi sa pravidelne stretal, poskytoval im sám počas stretnutí maximálnu možnú starostlivosť. Otec predložil aj fotodokumentáciu k oslave narodenín maloletého M., ktorú otec zorganizoval dňa 26.01.2020 u neho v byte, čiže v období, kedy podľa matky nemal vykonávať opatrovnícke práva. V uvedenom zmysle prvoinštančný súd správne skonštatoval v bode 45. rozhodnutia nasledovné: „Túto námietku však matka, okrem jej výpovede, žiadnym iným dôkazom (čo i len nepriamym) nepreukázala. Otec s týmto tvrdením matky nesúhlasil. Naopak, výsluchom, preukazoval, že svoje opatrovnícke práva riadne vykonával, s maloletými deťmi sa stretával, v zmysle rozhodnutia francúzskeho súdu, riadne realizoval svoje opatrovnícke práva“. Otec má za to, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ je otcom maloletých detí, jeho styk s maloletými deťmi je upravený rozhodnutím francúzskeho súdu, pričom matka ako jeden z nositeľov rodičovských práv a povinností nemohla rozhodnúť o zmene miesta pobytu maloletých bez súhlasu otca ako druhého nositeľa rodičovských práv a povinností k maloletým deťom. Opatrovnícke práva vykonávali k maloletým deťom obaja rodičia, pričom od momentu neoprávneného premiestnenia a zadržovania maloletých matkou na Slovensku nie je otcovi umožnené svoje opatrovnícke právo k maloletým vykonávať. Matka taktiež v rámci podaného odvolania uviedla, že by malo dôjsť k porušeniu práv matky oboznámiť sa s vykonaným dôkazom - výsluchom maloletej a preto konanie disponuje vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K uvedenému je potrebné uviesť, že nikde nie je dané právo matky alebo otca, čiže účastníkov konania na kópiu zvukového záznamu z výsluchu maloletých detí. Samotný súd sa s výsluchom detí oboznámil rovnako tak aj kolízna opatrovníčka, ktorí boli prítomní na samotnom výsluchu. Práve naopak je povinnosťou súdu ochraňovať záujmy maloletých detí, medzi čo patrí aj odmietnutie poskytnutia zvukových záznamov z ich výsluchov. Účastníci boli stručne oboznámení s obsahom výsluchu detí zákonnou sudkyňou na pojednávaní. Matka ďalej vo svojom odvolaní na str. 5 a 6 uvádza, že výsluch maloletej M. je nezákonný, prvoinštančný súd rozhodol automaticky a neposúdil najlepšie záujem maloletých detí, ďalej že maloletý M. pri nenávratení M., ktorá s návratom nesúhlasí utrpí odlúčením od staršej sestry, teda ide o konanie v rozpore so záujmom dieťaťa. Otec s uvedeným nesúhlasí a uvádza, že prvoinštančný súd nekonal automaticky (viď bod. 52 Uznesenia) a postupoval v konaní zákonne, pričom svoje konanie zakaždým náležite odôvodnil. Rovnako sa prvoinštančný súd

zaoberal aj matkinou námietkou v zmysle čl. 13 b) Haagskeho Dohovoru, v zmysle ktorej by odlúčenie maloletého M. od staršej sestry M., ak by ju súd nevrátil do Francúzska na základe jej nesúhlasu predstavovalo vážnu duševnú ujmu, keď v bode 49. rozhodnutia uvádza nasledovne: „Súd uvádza, že je zrejmé, že vzťah medzi súrodencami je veľmi dobrý, keďže spolu od malička vyrastajú a sú si i vekovo blízki. Súdu sa nejaví v danej veci, že by mohlo dôjsť k rozdeleniu súrodencov z dôvodu, že by súd na každé maloleté dieťa aplikoval iný právny režim, a že u jedného maloletého dieťaťa by nariadil návrat a u druhého nenávratie. Preto má súd za to, že i táto podmienka nie je splnená, a súd nemôže nariadiť návrat maloletého M. podľa tohto ustanovenia“. Čo sa týka názoru maloletej M., jej názor nie je v jej veku a s ohľadom na okolnosti bez ďalšieho dostatočným dôvodom na nenariadenie návratu a aj keď prvoinštančný súd jej názor vypočul a vzal do úvahy, resp. vyhodnotil ako dôkaz, dôkazy hodnotí ďalej podľa svojej úvahy a v ich celistvosti. Matka nemôže súd poučovať, ako má vyhodnotiť dôkazy. V zmysle čl. 10 Civilného mimosporového poriadku: „Dôkazy a tvrdenia účastníkov konania hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon“. Vypočutie názoru detí a hodnotenie tohto názoru má svoje limity, pretože maloleté dieťa nedokáže posúdiť riadne otázky, ktoré sa ho týkajú, ako je napríklad aj dôležitosť a potreba styku s druhým rodičom alebo rozhodnutie o otázke, kde bude dieťa bývať. Maloletá M. F. je vo veku 7 rokov, kedy je zrejmé, že nemohla dosiahnuť stupeň vyspelosti, aby vedela jasne formulovať svoj názor na tak zásadnú otázku, aby rozpoznala následky svojho názoru, aby vedela zhodnotiť situáciu ohľadom zásadnej skutočnosti, ako je jej návrat do Francúzska. Taktiež je vo veku, kedy ešte preberá vyjadrenia svojich blízkych a sama ešte neformuluje názory na takéto situácie. Už v konaní uviedli k tejto otázke judikatúru k tomu prislúchajúcu - uznesenie OS BA I zo dňa 29.06.2017, sp.zn. 3P/91/2017 a tiež uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.03.2018, sp. zn.: 11CoP/56/2018, v zmysle ktorého „Vyhodnotenie tohto dôkazu (výsluchu maloletého) musí byť komplexné vo vzťahu k vykonanému dokazovaniu a skutočnostiam v konaní zisteným a preukázaným. Odvolací súd zdôrazňuje, že názor maloletých detí nemôže byť jediným podkladom pre nenariadenie návratu do krajiny ich obvyklého pobytu a nemôže predstavovať výnimku v prípade, ak sa opatrovníctvo nad maloletými deťmi nevykonávalo matkou skutočne z dôvodu, že ako poškodený rodič nebola schopná reálne vykonávať svoje práva kvôli konaniu druhého rodiča, únoscú“. V rámci svojho vyjadrenia otec taktiež poukázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoP/96/2019 zo dňa 19.12.2019, kde bolo v konaní vypočuté 7-ročné dievčatko: „Aj vyslovené želania a predstavy maloletého dieťaťa vo veku maloletej, a to akokoľvek rozumovo vyspelého (ak by sme aj opomenuli možnosť, že názor dieťaťa býva spravidla do značnej miery ovplyvnený názorom preferovaného rodiča, v tomto prípade matky) je totiž potrebné aplikovať pri rozhodovaní s istou dávkou opatrnosti a nie je možné ich bez ďalšieho považovať za jediný návod, ako pri úprave pomerov rodiča s dieťaťom postupovať. Dieťa totiž nedokáže vidieť širšie súvislosti a dôsledky prípadných chybných rozhodnutí súdu, ku ktorým by takýmto postupom mohlo dôjsť, a ktoré by v konečnom dôsledku veľmi negatívne mohli zasiahnuť do jeho zdravého vývoja a do práv dieťaťa i rodiča, ktorému nie je zverené do osobnej starostlivosti“. V zmysle Uznesenia Ústavného súdu ČR I.ÚS 3082/10: „Právo dieťaťa ho počuť v každom konaní, v ktorom rozhoduje o jeho záležitostiach (článok 12 Dohovoru o právach dieťaťa, § 31 ods. 3 zákona o rodine), mu poskytuje možnosť, aby v konaní prejavilo svoje stanovisko k otázkam, ktoré sa ho bezprostredne dotýkajú, a to buď priamo alebo prostredníctvom svojho zástupcu, prípadne prostredníctvom príslušného, zákonom zriadeného, orgánu. Nemožno však prehliadnúť, že konečné hodnotenie (posúdenie) záujmov maloletého dieťaťa prináleží všeobecnému súdu, v ktorého dispozícii je aj prípadný korektív predstáv a názorov dieťaťa o tom, čo je pre neho v konkrétnej veci vhodné, prípadné, resp. všeobecne prospešné, a čo nie, preto k názoru maloletého dieťaťa súd prihliada, a to s ohľadom na jeho vek, rozumovú a citovú vyspelosť (porov. uznesenie sp. zn. III. ÚS 707/04, sp. zn. IV. ÚS 288/04, sp. zn. III. ÚS 2150/07)“. Podľa judikatúry ESLP, Raw a ďalší proti Francúzsku (rozsudok zo 7. marca 2013): „ESLP si bol vedomý, že jeden z problémov vyplýval z postoja samotných detí, ktoré jasne odmietli vrátiť sa k matke, avšak tento postoj nebol nevyhnutne nemenný. Ďalej ESLP poznamenal, že hoci názor detí musí byť vzatý do úvahy pri aplikácii Haagskeho dohovoru a nariadenia Brusel II bis, ich námietky nie sú nevyhnutne dostatočné pre zamedzenie ich návratu“. Maloletá M. je vo veku 7 rokov, pričom takýto vek maloletého dieťaťa nemožno považovať za vek, v ktorom by bola maloletá natoľko vyspelá a zrelá, že by bola schopná vyjadriť samostatne svoj názor, ktorý by mal byť vzatý do úvahy pri rozhodovaní súdu o návrate maloletých do krajiny ich obvyklého pobytu. Ako aj z vyššie uvádzaných súdnych rozhodnutí vyplýva, súdy pri svojom rozhodovaní nebrali do úvahy názory maloletých detí, ktoré boli dokonca vo vyššom veku než maloletá M.. Čo sa týka ďalšej námietky matky, na strane 7 odvolania matka namietala sociálne pomery otca, najmä jeho sexuálne a náboženské pomery, s ohľadom na čo by mali byť deti vystavené nebezpečenstvu po ich návrate. Matka rovnako opätovne namietala, že súd nevykonával dokazovanie ohľadne sociálnych pomerov otca. V zmysle ustálenej súdnej praxe súd nie je

povinný vykonať každý z účastníkov navrhovaných dôkazov. Súd navyše svoje rozhodnutie nevykonať matkou navrhovaný dôkaz dostatočne odôvodnil v bode 51. uznesenia. V zmysle článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru: „Bez ohľadu na ustanovenie predchádzajúceho článku justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá nesúhlasí s jeho vrátením, preukáže, že existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie“. Otec má naďalej za to, že v konaní nebolo preukázané žiadne vážne nebezpečenstvo, ktoré by maloleté deti v prípade ich návratu do Francúzska vystavilo nejakej ujme. K uvedenému, ako aj k tomu, že prvoinštančný súd nerozhodoval „automaticky“ ako tvrdí matka, súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v bode 52. Uznesenia. Otec má za to, že matka v konaní nepredložila žiadny dôkaz, ktorý by odôvodňoval použitie článku 13, písm. b/ Haagskeho Dohovoru. Otec sa v plnej miere stotožňuje z rozhodnutím a opätovne uvádza, že sú splnené všetky podmienky na návrat maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, ako deklaroval aj súd vo svojom uznesení. Tieto otec preukázal, resp. boli preukázané v konaní i z iných dôkazov (aj z výsluchu samotnej matky). V prípade návratu maloletých detí na územie Francúzska maloleté deti nastúpia do rovnakého života ako predtým. Deti sú registrované v materskej a základnej škole, majú lekársku starostlivosť. V byte otca majú deti spoločnú detskú izbu s hračkami, na ktorú sú zvyknuté. Otcova celá rodina žije vo Francúzsku a je pripravená mu poskytnúť potrebnú podporu so starostlivosťou o deti. Zamestnávateľ otca je tiež ochotný mu vyjsť v ústrety, aby bola najlepšia starostlivosť o maloleté deti. V konaní bolo preukázané, že je v najlepšom záujme maloletých nariadiť ich návrat do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzska a rovnako tak, že sú splnené podmienky na nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, t. j. do Francúzska. Otec disponuje všetkými rodičovskými právami k maloletým a nebol ich pozbavený žiadnym súdnym rozhodnutím. Otec sa so zadržaním maloletých nikdy nezmieril a matke súhlas s trvalým presťahovaním sa, pobytom maloletých na Slovensku nikdy neudelil. Matka tak nedisponuje žiadnym súhlasom otca na vycestovanie s maloletými z Francúzska a nedisponuje ani žiadnym rozhodnutím francúzskeho súdu, ktorý by tento súhlas otca nahrádzal. Okrem vyššie uvedeného, otec súdu opätovne zdôraznil nasledovné. V zmysle čl. 11 ods. 4 Nariadenia 2201/2003: „Súd nemôže odmietnuť návrat dieťaťa podľa článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru z roku 1980, ak sa preukáže, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate“. V zmysle praktickej príručky na uplatňovanie Nariadenia č. 2201/2003 (dostupné v PDF verzii na <https://e-justice.europa.eu/fileDownload.do?id=3075c55c-a41c-4c52-aea5-c7864edd60bc>): „Nariadením sa posilňuje zásada, že súd má nariadiť okamžitý návrat dieťaťa obmedzením výnimiek podľa článku 13 ods. 1 písm. b) Haagskeho dohovoru z roku 1980 na nevyhnutné minimum. Zasadou je, že dieťa by sa malo vždy navrátiť, ak je zabezpečená jeho ochrana v členskom štáte pôvodu. Podľa článku 13 ods. 1 písm. b) Haagskeho dohovoru z roku 1980 súd nie je povinný nariadiť návrat dieťaťa, ak by tento návrat vystavil dieťa fyzickej alebo [_https://e-justice.europa.eu/fileDownload.do?id=3075c55c-a41c-4c52-aea5-c7864edd60bc](https://e-justice.europa.eu/fileDownload.do?id=3075c55c-a41c-4c52-aea5-c7864edd60bc)):_%e2%80%9eNariaden%3%adm_sa_posil%5%88uje_z%3%a1sada,%c5%bee_s%3%bad_m%3%a1_nariadi%5%a5_okam%5%beit%3%bd_n%3%a1vrat_die%5%a5a%5%a5aobmedzen%3%adm_v%3%bdnimiek_pod%4%bea_%c4%8dl%3%a1nku_13_ods_1_p%3%adsm_b)_Haagskeho_dohovoru_z_roku_1980_naveyhnutn%3%a9_minimum._Z%3%a1sadou_je,%c5%bee_die%5%a5a_by_sa_malo_v%c5%bedy_navr%3%a1ti%5%a5,_ak_je_zabezpe%4%8den%3%a1_jehoochrana_v_%c4%8dlenskom_%c5%a1t%3%a1te_p%3%b4vodu._Pod%4%bea_%c4%8dl%3%a1nku_13_ods_1_p%3%adsm_b)_Haagskeho_dohovoru_z_roku1980_s%3%bad_nie_je_povinn%3%bd_nariadi%5%a5_n%3%a1vrat_die%5%a5a%5%a5a,_ak_by_tento_n%3%a1vrat_vystavil_die%5%a5a_fyzickej_alebo> duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie. Nariadenie ide ešte o krok ďalej a rozširuje povinnosť nariadiť návrat dieťaťa na prípady, v ktorých by návrat dieťaťa síce vystavil toto dieťa takejto ujme, no je preukázateľné, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate. Súd sa o tom musí presvedčiť na základe skutkového stavu veci. V tejto súvislosti nepostačuje, že v členskom štáte pôvodu existujú postupy na ochranu dieťaťa, ale musí sa preukázať, že orgány v členskom štáte pôvodu podnikli na ochranu dotyčného dieťaťa konkrétne opatrenia. Vo všeobecnosti bude pre sudcov zložitá posúdiť skutkové okolnosti v členskom štáte pôvodu. Na posúdenie toho, či sa v danej krajine prijali ochranné opatrenia a či sa týmito opatreniami dokáže zabezpečiť primeraná ochrana dieťaťa po jeho návrate, bude veľmi dôležitá pomoc zo strany ústredných orgánov členského štátu pôvodu“. Otec má jednoznačne za to, že sú splnené podmienky na navrátenie maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, ako deklaroval aj súd vo bode 52. Uznesenia: „Súd v kontexte celej veci má za to, že v najlepšom záujme maloletých detí je, aby sa vrátili do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzska, spolu s matkou. Ak by sa matka chcela vrátiť

s maloletými deťmi späť na Slovensko, mala by vo Francúzsku požiadať súd o vyslovenie súhlasu s vysťahovaním maloletých detí na Slovensko, vyčkať právoplatného rozhodnutia súdu, a až potom sa vrátiť legálne s maloletými deťmi na Slovensko s realizovaním čo najširšieho a čo najintenzívnejšieho styku otca s maloletými deťmi“. Maloletým deťom v prípade ich navrátenia do Francúzska nehrozí žiadne vážne nebezpečenstvo, ktoré by ich vystavilo fyzickej alebo duševnej ujme, alebo inak priviedlo do neznesiteľnej situácie. Maloleté deti majú v krajine svojho obvyklého pobytu, vo Francúzsku, vytvorené všetky podmienky na život, bývanie, vzdelávanie. Otec sa o maloleté deti vždy vzorne staral, finančne ich riadne podporoval. Maloleté deti majú vo Francúzsku svoju rodinu z otcovej strany, rovesníkov, školy, lekárov. Maloleté deti tam môžu hneď nastúpiť do škôl. V prípade samotnej matky, tá sa môže slobodne rozhodnúť, či sa navráti na územie Francúzska taktiež. Ako už otec už uviedol, matke nič nebráni v tom, aby si tam našla ubytovanie a zamestnanie, s čím jej otec ochotne pomôže. Matka v rámci odvolania žiada, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Uvedené je však v rozpore so zásadou rýchlosti prejednaní veci, pričom v zmysle tejto zásady odvolací súd priamo rozhodne v merite veci. Na základe vyššie uvedeného týmto otec žiada odvolací súd, aby napadnuté uznesenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Matka sa vyjadrila k vyjadreniu otca v rámci ktorého uviedla, že vo svojom vyjadrení otec uvádza: „Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá“. Skutočnosť, že súd prvej inštancie námietku z opatrnosti predložil krajskému súdu, ktorý len potvrdil právny názor prvoinštančného súdu a to je, že na námietku je nie potrebné prihliadať“. S vyššie uvedeným tvrdením otca nemožno súhlasiť, z dôvodu, že matka ešte podaním zo dňa 04.08.2020 adresovala Okresnému súdu Bratislava I námietku zaujatosti na sudkyňu JUDr. Otiliu Dolákovú (ďalej len „sudca“), ktorá rozhodovala tento spor vedený pod sp. zn. 2P/20/2020. Podľa ust. § 57 CSP pritom platí, že: „Uplatnenie námietky zaujatosti nebráni súdu vec prejednať alebo vykonať iné úkony. Pred rozhodnutím o námietke zaujatosti súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.“ Z Uznesenia (ods. 13) pritom vyplýva, že: „Súd námietku zaujatosti dňa 24.08.2020 predložil z procesnej opatrnosti na jej prípadné ustálenie ako námietky zaujatosti a rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave, ktorý dňa 03.09.2020 vrátil spis bez rozhodnutia o námietke zaujatosti“. Vo Vyjadrení Otec poukazuje na § 53 ods. 3 CSP, podľa ktorého: „Ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá“. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada. V takom prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. V tomto konaní však vec bola predložená nadriadenému súdu. Ak by sa teda námietka zaujatosti skutočne týkala len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, okresný súd by na ňu neprihliadal. V tomto konaní však bola námietka predložená nadriadenému súdu, ktorý o nej mal rozhodnúť. Podľa § 54 ods. 1 CSP: „Súd predloží vec s vyjadrením namietaného sudcu nadriadenému súdu do siedmich dní od uplatnenia námietky zaujatosti“. Podľa § 54 ods. 2 CSP: „O tom, či je sudca vylúčený, rozhodne nadriadený súd do siedmich dní.“ Z vyššie uvedeného vyplýva, že Okresný súd Bratislava I vydal uznesenie - rozhodnutie vo veci samej pred rozhodnutím o námietke zaujatosti, t.j. rozhodol nezákonne v rozpore s ustanovením § 57 CSP. Vo svojom vyjadrení ďalej otec uviedol okrem iného nasledovné: „Matka vo svojom odvolaní uvádza, že maloleté deti s matkou odišli na Slovensko s otcovým súhlasom. Uvedené otec v celom rozsahu popiera s tým, že súhlas matke s trvalým vysťahovaním neudelil a matka ho ani žiadnym spôsobom nepreukázala. „... Otec predmetné právo riadne využíval a s deťmi sa pravidelne stretával. Deti preberal od matky buď sám otec alebo jeho rodinní príslušníci, čo na vec vôbec nemá vplyv. Deti však trávili čas vždy u otca. Otec opatrovnícke právo bez ohľadu na prevzatie detí rodinnými príslušníkmi skutočne vykonával a s maloletými sa pravidelne stretal, poskytoval im sám počas stretnutí maximálnu možnú starostlivosť“. Otec vo vyjadrení poukazuje aj na bod 45 uznesenia, v ktorom súd uvádza: „Naopak, výsluchom, preukazoval, že svoje opatrovnícke práva riadne vykonával, s maloletými deťmi sa stretával v zmysle rozhodnutia francúzskeho súdu, riadne realizoval svoje opatrovnícke práva“. S vyššie uvedenými tvrdeniami otca nemožno súhlasiť. Podľa matky dokonca aj citovaný bod 45 uznesenia jednoznačne nasvedčuje tomu, že súd sa pri svojom rozhodovaní oprel o klamlivé, nepreukázané a zavádzajúce tvrdenia otca. V tak citlivých konaniach, akými sú rozhodovania vo veciach týkajúcich sa maloletých detí je neakceptovateľné, aby súd ako na rozhodujúcu skutočnosť prihliadal na klamlivú výpoveď otca. Opätovne matka poukázala na čl. 3 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov

detí prijatom v Haagu 25. októbra 1980 (ďalej len „Haagsky dohovor“): „Premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu“. Matka má za to, že v konaní bola preukázaná skutočnosť, že premiestnenie maloletých detí na územie Slovenskej republiky nebolo neoprávnené, nakoľko bolo vykonané až po komunikácii rodičov maloletých detí a po súhlase otca o premiestnení maloletých detí mimo územia Francúzska. Otec v mesiaci november 2019 súhlasil, aby sa matka s maloletými deťmi odsťahovala z Francúzska. Matka poukázala na komunikáciu rodičov Otec svoj súhlas s premiestnením maloletých detí mimo územia Francúzskej republiky začal spochybňovať až keď sa matka presťahovala na územie Slovenskej republiky a potom čo sa stará matka (babka) maloletých detí začala dožadovať kontaktu s maloletými deťmi, resp. iba s maloletou M.. Matka má za to, že v konaní bola preukázaná aj druhá podmienka, a to konkrétne, že otec nevyužíval svoje opatrovnícke právo voči maloletým deťom a ani ho neplánoval v budúcnosti využívať, nakoľko sám už skôr súhlasil, aby sa maloleté deti premiestnili do krajín ako Spojené štáty americké, Veľká Británia alebo Švajčiarsko. V konaní bolo preukázané to, že otec zavádza súd a tendenčne nehovorí pravdu. Súd prvej inštancie tak dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď ako na rozhodujúcu skutočnosť prihliadol na klamlivú výpoveď otca, ktorý uviedol, že matke neudellil súhlas s vysťahovaním maloletých detí na územie Slovenskej republiky a ustálil, že došlo k neoprávnenému premiestneniu maloletých detí matkou z krajiny ich obvyklého pobytu Francúzskej republiky na územie Slovenskej republiky. V súvislosti s názorom maloletých detí a ich záujmom uviedol otec vo vyjadrení, že maloletá M. je vo veku 7 rokov, pričom takýto vek maloletého dieťaťa nemožno považovať za vek, v ktorom by bola maloletá natoľko vyspelá a zrelá, že by bola schopná vyjadriť samostatne svoj názor, ktorý by mal byť vzatý do úvahy pri rozhodovaní súdu o návrate maloletých do krajiny ich obvyklého pobytu. Ani s vyššie uvedeným tvrdením nemožno podľa matky súhlasiť. Pri hodnotení okolností uvedených v článku 13 Haagskeho dohovoru justičné a správne orgány vezmú do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa“. V konaní bolo preukázané, že sú splnené podmienky nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzska v zmysle článku 13 písm. a) Haagskeho dohovoru, nakoľko otec v čase premiestnenia maloletých detí si od roku 2020 skutočne nevykonával svoje opatrovnícke právo voči maloletým deťom, a súčasne súhlasil s ich premiestnením mimo Francúzskej republiky. V konaní bolo taktiež podľa matky preukázané splnenie podmienky nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzskej republiky v zmysle článku 13, druhá veta Haagskeho dohovoru, nakoľko maloleté deti nesúhlasia s ich návratom do Francúzska, ktorý názor vyslovila aj maloletá M. F. v rámci jej výsluchu pred súdom dňa 07.08.2020. Nakoľko maloletá M. F. nesúhlasí so svojím návratom do Francúzska, matka je toho názoru, že pre maloletého M. F. je splnená ďalšia podmienka nenariadenia návratu do Francúzska v zmysle článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru, nakoľko jeho odlúčenie od staršej sestry by predstavovalo vážnu duševnú ujmu. Podľa matky je potrebné zdôrazniť, že Haagsky dohovor nestanovuje vekovú hranicu, od ktorej je možné brať názor dieťaťa do úvahy. Súd najprv skúma, či dieťa dosiahlo vek a stupeň vyspelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jeho názory a až následne dieťa vypočuje, čo sa v tomto prípade aj stalo, a preto má za to, že maloletá M. F. dosiahla vek a stupeň vyspelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jej názor. V monografii Burdová, Katarína: Občianskoprávne aspekty medzinárodných únosov detí. - L vyd. - Bratislava : Univerzita Komenského v Bratislave, Právnická fakulta, 2016. (ďalej aj ako „monografia“) sa na str. 89 uvádza, že návrat dieťaťa je možné odmietnuť aj v prípadoch, kedy by ten priviedol dieťa do inak neznesiteľnej situácie. Pojem „inak neznesiteľná situácia“ bol vyložený počas piatej špeciálnej komisie a ide o situácie, kedy dieťaťu nehrozí vážne nebezpečenstvo, ale návrat sa javí ako nevhodný, ide napr. aj o tie prípady, kedy by išlo len o pro forma návrat, teda o situáciu, kedy by dieťa bolo navrátené, hoci počas konania o návrat je zjavné, že bude zverené do osobnej starostlivosti únoscovi a bude jej umožnené vrátiť sa s dieťaťom späť, resp. o situácie, kedy by dieťa bolo po premiestnení zverené do pestúnskej starostlivosti a následne aj tak zverené únoscovi, resp. ide o situáciu, kedy by návratom boli rozdelené dvojčatá alebo súrodenci. Rozdiel medzi vážnym nebezpečenstvom a inak neznesiteľnou situáciou je aj v tom, že v druhom prípade nie je možné prijatím opatrení na ochranu dieťaťa v prípade jeho návratu eliminovať jej negatívny dopad na dieťa. V súlade s vyššie uvedeným by aj v tomto prípade mohli byť maloleté deti privedené do inak neznesiteľnej situácie. V monografii na str. 90 sa tiež uvádza prípad súrodencov - Urness v. Minto, kde súdy Veľkej Británie vzhľadom k veku a duševnej vyspelosti umožnil jednému z nich vyjadriť svoj názor. Chlapec nesúhlasil s návratom a súd preto jeho návrat nenariadil. Druhý chlapec

nedosahoval vek, v ktorom by bolo vhodné prihliadnuť na jeho názor, ale súd nenariadil jeho návrat s odôvodnením, že návrat bez staršieho súrodenca by ho mohol priviesť do inak neznesiteľnej situácie. Podľa tvrdenia matky prvoinštančný súd rozhodol automaticky a neposúdil najlepší záujem maloletých detí a tiež celkom nesprávne neprihliadol na nesúhlas maloletej M. F.. Podľa názoru matky súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, a to aj s poukazom na bod 8 uznesenia, kde sa uvádza, že opatrovník maloletých detí dňa 06.06.2020 súdu prvej inštancie doručil úradný záznam zo dňa 03.06.2020 o vykonanom pohovore s maloletými deťmi v ich domácom prostredí za prítomnosti sociálnej pracovníčky a psychologičky ich úradu, bez prítomnosti matky. Opatrovník uviedol, že maloletým deťom vysvetlil účel ich návštevy. Maloleté deti uviedli, „že sa im tu páči, je tu krajšie, aj dom je krajší, aj väčší, uviedli, že sa nechcú vrátiť“. Aj vzhľadom na vyššie uvedené považuje matka postup súdu prvej inštancie za nesprávny a nezákonný, keď napriek nesúhlasu dieťaťa s návratom, nevidel súd dôvod na nenavrátanie maloletých detí do Francúzska, nehovoriac o tom, že okrem nesúhlasu s vrátením existujú aj iné skutočnosti, ktoré odôvodňujú nenavrátanie maloletých detí do Francúzska. Naďalej je matka toho názoru, že súd prvej inštancie svojím uznesením č.k. 2P/20/2020-549 zo dňa 11.08.2020 nevyhovel žiadosti matky na vydanie zvukového záznamu z výsluchu maloletej M. F. zo dňa 07.08.2020, pričom postup súdu prvej inštancie, ktorým odopiera matke oboznámiť sa s vykonaným dôkazom - výsluchom maloletej, čím jej v konaní bráni právne argumentovať k vykonaným dôkazom, považuje za nezákonný. Konanie má preto vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V súvislosti s nepreštetrením sociálnych pomerov otca sa vo vyjadrení otca uvádza: „Matka rovnako opätovne namieťa, že súd nevykonal dokazovanie ohľadne sociálnych pomerov otca. Máme naďalej za to, že v konaní nebolo preukázané žiadne vážne nebezpečenstvo, ktoré by maloleté deti v prípade ich návratu do Francúzska vystavilo nejakej ujme“. Ani s vyššie uvedeným tvrdením otca podľa matky nemožno súhlasiť. Už v odvolaní poukázala matka na viaceré právne predpisy a judikatúru, podľa ktorej návrat dieťaťa nemá byť v prípadoch, keď je Haagsky dohovor aplikovateľný, nariadený automaticky alebo mechanicky a najlepší záujem dieťaťa musí byť posudzovaný v každom jednotlivom prípade a závisí od škály individuálnych okolností, konkrétne od veku a stupňa vyspelosti, prítomnosti alebo absencie rodičov, okolia a skúseností. Z procesného hľadiska má národný orgán konať na základe úplného preskúmania celkovej rodinnej situácie a faktorov materiálnej, emocionálnej, zdravotnej, psychologickkej a pod. povahy“ (rozsudok ESLP č. 41615/07, Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko zo 6. 7. 2010). Skúmanie najlepšieho záujmu maloletého dieťaťa a nerozhodovanie mechanicky potvrdil vo svojom náleze aj Ústavný súd SR z 2.7.2019, sp. zn. I. ÚS 298/2018, keď uviedol: „Z procesného hľadiska majú príslušné orgány konať na základe úplného preskúmania celkovej rodinnej situácie a faktorov materiálnej, emocionálnej, zdravotnej, psychologickkej a pod. povahy“. V návratovom konaní sa teda vyžaduje preskúmanie najlepšieho záujmu dieťaťa v širšom kontexte, ako len vo vzťahu k posúdeniu, či nie sú dané okolnosti podľa čl. 13, resp. čl. 20 Haagskeho dohovoru, teda výnimky z povinnosti nariadiť návrat. Tiež v zmysle platnej judikatúry ESLP je nutné vziať do úvahy najlepší záujem maloletého v súčasnej dobe (t. j. v čase rozhodovania súdu) skôr, než v čase únosu alebo doby považovaného návratu. Súd prvej inštancie podľa matky pochybil a rozhodol nezákonne, keď zamietol návrh matky na preskúmanie sociálnych pomerov otca, t.j. nevykonal preskúmanie rodinnej situácie a faktorov materiálnej, emocionálnej, zdravotnej, psychologickkej a pod. povahy tak, ako u matky na Slovensku prostredníctvom orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, do ktorých majú byť maloleté deti prinavrátené a týmto sa v konaní vôbec nezaoberal, a to najmä s prihliadnutím na členstvo otca v Scientologickej cirkvi a s prihliadnutím na možnosť vytvorenia rodinného prostredia otca s jeho novým partnerom. Samotný Haagsky dohovor vo svojom článku 13 píše, že justičné a správne orgány vezmú do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa. Z uvedeného ustanovenia vyplýva povinnosť súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádza vydaniu konečného rozhodnutia získať a prihliadnuť na informácie o sociálnom prostredí otca (dikcia ustanovenia „vezmú do úvahy...“ a nie môžu vziať do úvahy alebo podobne). Potrebu skúmať sociálne pomery rodiča, do sociálneho prostredia ktorého sa má maloleté dieťa prinavrátiť judikoval aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení č.k. IV. ÚS 70/2019-9 zo dňa 07.02.2019 a potrebu skúmať sociálne pomery rodiča, do sociálneho prostredia, ktorého sa má maloleté dieťa prinavrátiť aj nevyvrátiteľne judikoval Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp.zn. 3 Cdo 176/2015 zo dňa 27.04.2015, ktorý je bližšie citovaný v odvolaní. Matka má za to, že s ohľadom na vyššie citovanú judikatúru najvyšších súdnych autorít, najlepší záujem maloletých detí a hrozbu ujmy, ktorá maloletým deťom po ich návrate na územie Francúzskej republiky hrozí, naďalej sme toho názoru, že bolo úlohou a povinnosťou súdu skúmať sociálne pomery otca, ktorú úlohu si súd prvej inštancie však nesplnil. Súd prvej inštancie preto nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci. S súvislosti s vyššie uvedeným poukázala matka na to, že aj konanie o návrat maloletého dieťaťa

treba považovať za konanie mimosporové, preto súd, čo do rozsahu dokazovania, nie je viazaný iba návrhmi účastníkov a môže vykonať aj dôkazy, ktoré účastníci nenavrhlí (§ 36 CMP), ak to považuje za potrebné pre objasnenie skutočného stavu veci, a ak má byť ich prostredníctvom zistené, čo je v najlepšom záujme dieťaťa. Rozsudok ESLP vo veci Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko zo 6. júla 2010, č. 41615/07, ods. 134, 136, 138: Zásadnou otázkou je, či bola dodržaná spravodlivá rovnováha medzi súperiáciami záujmami dieťaťa, dvoch rodičov a verejného poriadku v rámci voľnej úvahy poskytnutej štátom v takýchto otázkach. Najlepší záujem dieťaťa je hlavným kritériom a s ohľadom na svoju povahu a závažnosť môže prevážiť nad záujmom rodičov. Aj s ohľadom na uvedené je matka toho názoru, že bolo úlohou a povinnosťou súdu skúmať sociálne pomery otca, ktorú úlohu si súd prvej inštancie však nespĺnil. Súd prvej inštancie preto nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci. Ďalej otec vo svojom vyjadrení uvádza: „V konaní bolo preukázané, že je v najlepšom záujme maloletých nariadiť ich návrat do krajiny ich obvyklého pobytu, do Francúzska a rovnako tak, že sú splnené podmienky na nariadenie návratu maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu, t. j. do Francúzska“. Matka má za to, že predmetné tvrdenia otca v tomto konaní neboli vôbec preukázané. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď ako na rozhodujúcu skutočnosť prihliadol na klamlivú výpoveď otca. Matka má za to, že postup súdu, ktorý nadraduje hospodárnosť a rýchlosť konania nad najlepším záujmom maloletého dieťaťa je nezákonný a ústavne neudržateľný a predstavuje vážnu vadu konania. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené navrhujeme, aby Krajský súd v Bratislave vydal v zmysle § 388 Civilného sporového poriadku nasledovné uznesenie: „Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava I č.k. 2P/20/2020-845 zo dňa 08.03.2021 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania“.

17. Kolízny opatrovník sa vyjadril k odvolaniu matky a uviedol že navrhol uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

18. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom nebol viazaný rozsahom ani dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem,) a dospel k záveru, že odvolanie matky nie je dôvodné, a uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne a právne správne potvrdiť (§ 387 ods. 1 CSP).

19. Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodnoprávne záväzky.

20. Podľa čl. 1 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25.10.1980, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z. z. (ďalej len "Dohovor"),

cieľom tohto dohovoru je

a) zabezpečiť okamžitý návrat detí, ktoré boli neoprávnene premiestnené do niektorého zmluvného štátu alebo sú v ňom zadržávané, a

b) zabezpečiť, aby opatrovnícke práva a práva styku podľa právneho poriadku jedného zmluvného štátu sa účinne dodržiavali v ostatných zmluvných štátoch.

21. Podľa čl. 3 Dohovoru premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak

a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a

b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne, alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu.

Opatrovnícke právo uvedené v písmene a) možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona, alebo na základe rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, alebo na základe dohody platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

21. Podľa čl. 12 Dohovoru, ak bolo dieťa neoprávnene premiestnené alebo zadržané podľa článku 3 a v deň začatia konania pred justičným alebo správnym orgánom zmluvného štátu, v ktorom sa dieťa

nachádza, neuplynula odo dňa neoprávneného premiestnenia alebo zadržania lehota jedného roka, nariadi príslušný orgán okamžite návrat dieťaťa.

22. Justičný alebo správny orgán nariadi návrat dieťaťa, aj keď sa konanie začalo po uplynutí lehoty jedného roka uvedenej v predchádzajúcom odseku, okrem prípadu, že sa preukáže, že dieťa sa už zžilo s novým prostredím.

23. Ak justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu má dôvod domnievať sa, že dieťa bolo premiestnené na územie iného štátu, môže zastaviť konanie alebo zamietnuť žiadosť o návrat dieťaťa.

24. Podľa čl. 13 Dohovoru bez ohľadu na ustanovenie predchádzajúceho článku justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá nesúhlasí s jeho vrátením, preukáže, že

a) osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá mala dieťa v osobnej starostlivosti, v čase premiestnenia alebo zadržania opatrovnícke právo skutočne nevykonávala alebo že súhlasila, či následne sa zmierila s premiestnením alebo zadrжанím, alebo

b) existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie.

25. Justičný alebo správny orgán môže odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa aj vtedy, ak zistí, že dieťa nesúhlasí s návratom, a ak dosiahlo vek a stupeň vyspelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jeho názory.

26. Pri hodnotení okolností uvedených v tomto článku justičné a správne orgány vezmú do úvahy informácie o sociálnom prostredí dieťaťa, ktoré poskytol ústredný orgán alebo iný príslušný orgán štátu obvyklého pobytu dieťaťa.

27. Podľa čl. 14 Dohovoru pri hodnotení, či došlo k neoprávnenému premiestneniu alebo zadržaniu podľa článku 3, môžu justičné alebo správne orgány dožiadaného štátu bezprostredne prihladnúť na právny poriadok štátu obvyklého pobytu dieťaťa, ako aj na súdne alebo správne rozhodnutia bez ohľadu na to, či boli v štáte obvyklého pobytu formálne uznané alebo nie, aj bez osobitného konania, ktorého účelom je dôkaz cudzieho práva alebo uznanie cudzieho rozhodnutia, ktoré by sa inak muselo uplatniť.

28. Podľa čl. 19 Dohovoru rozhodnutie podľa tohto dohovoru o návrate dieťaťa nemožno považovať za rozhodnutie o určení opatrovníckeho práva.

29. Podľa § 2 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

30. Podľa čl. 20 Haagskeho dohovoru návrat dieťaťa podľa článku 12 možno odmietnuť, ak by to nepripúšťali základné princípy ochrany ľudských práv a základných slobôd dožiadaného štátu.

31. Podľa čl. 11 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len „citované nariadenie“), keď osoba, orgán alebo iný subjekt, ktorý vykonáva opatrovnícke právo, podá žiadosť na príslušné orgány členského štátu o vydanie rozsudku podľa Haagskeho dohovoru 1980 o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí z 25. októbra 1980 (ďalej len "Haagsky dohovor z roku 1980"), aby dosiahla návrat dieťaťa, ktoré bolo neoprávnené premiestnené alebo zadržané v inom členskom štáte ako členskom štáte, v ktorom malo dieťa obvyklý pobyt bezprostredne pred neoprávneným premiestnením alebo zadrжанím, uplatňujú sa odseky 2 až 8.

32. Podľa čl. 11 ods. 2 citovaného Nariadenia pri uplatňovaní článkov 12 a 13 Haagskeho dohovoru z roku 1980 sa musí zabezpečiť, aby sa dieťaťu dala možnosť vyjadriť sa v konaní, ak sa to s ohľadom na jeho vek alebo stupeň vyspelosti nejaví nevhodné.

33. Podľa čl. 11 ods. 3 citovaného Nariadenia súd, ktorému sa podala žiadosť o návrat dieťaťa podľa odseku 1, koná o žiadosti urýchlene najrýchlejšími postupmi, ktoré mu poskytuje vnútroštátny právny

poriadok. Bez toho, aby bola dotknutá prvá veta tohto odseku, súd vydá rozsudok najneskôr do šiestich týždňov od podania žiadosti, ak tomu nebránia výnimočné okolnosti.

34. Podľa čl. 11 ods. 4 citovaného Nariadenia súd nemôže odmietnuť návrat dieťaťa podľa článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru z roku 1980, ak sa preukáže, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate.

35. Podľa čl. 11 ods. 5 citovaného Nariadenia súd nemôže odmietnuť návrat dieťaťa, kým sa osobe, ktorá požiadala o návrat dieťaťa, nedala možnosť vyjadriť sa.

36. Súd prvej inštancie v tomto konaní v zmysle čl. 3, čl. 12, čl. 13 a čl. 20 Dohovoru správne zameral svoje dokazovanie na zistenie miesta obvyklého pobytu maloletých detí, na existenciu opatrovníckeho práva, na zistenie skutočností nevyhnutných pre posúdenie, či bolo v danom prípade premiestnenie alebo zadržanie maloletých detí neoprávnené, a v prípade, ak súd prvej inštancie ustáli, že návrat maloletých detí je potrebné nariadiť, či je daný niektorý z dôvodov na nenariadenie návratu. V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že na všetky potrebné otázky rozhodné pre posúdenie návratu maloletých detí súd prvej inštancie podrobne zodpovedal, pričom so záverom ku ktorému dospel, sa plne stotožnil aj odvolací súd. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie je toho názoru, že krajinou obvyklého pobytu maloletých detí je Francúzsko, kde maloleté deti žili celý svoj život t.j. do času pred ich premiestnením na územie Slovenskej republiky t.j. do roku 2019. Táto skutočnosť t.j. miesto obvyklého pobytu maloletých detí zo strany matky napádané v rámci podaného odvolania nebolo.

37. Matka v rámci podaného odvolania namietala skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a to z dôvodu, že zo strany právneho zástupcu matky bola vznesená voči zákonnej sudkyňi námietka zaujatosti a aj napriek tejto námietke zaujatosti súd prvej inštancie vydal rozhodnutie vo veci samej, t.j. vydal rozhodnutie pred rozhodnutím o námietke zaujatosti, a preto rozhodol v rozpore s ustanovením § 57 Civilného sporového poriadku. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že právny zástupca matky dňa 07.08.2020 (č.l. 532) v priebehu konania vzniesol voči zákonnej sudkyňi námietku zaujatosti. Dňa 24.08.2020 spolu so svojím vyjadrením predložila zákonná sudkyňa predmetnú vec na posúdenie Krajskému súdu v Bratislave ohľadom vznesenej námietky zaujatosti. Krajský súd v Bratislave vrátil predmetný spis súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o námietke zaujatosti dňa 03.09.2020 s odôvodnením, že chýba podstatná, zákonodarcom stanovená náležitosť a to uvedenie zodpovedajúceho dôvodu, pre ktorý má byť sudkyňa vylúčená, kedy sa strana uplatňujúca námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a predloženie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení. Krajský súd v Bratislave po preskúmaní predloženej námietky zaujatosti zaujal názor, že nie sú dané dôvody na vylúčenie menovanej sudkyne, pretože obsahom námietky sú tvrdenia, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudkyne a v tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 49 ods. 3 CSP, podľa ktorého dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti v spojení s § 53 ods. 3 CSP, podľa ktorého, ak sa námietka zaujatosti týka len okolností, ktoré spočívajú v procesnom postupe sudcu alebo jeho rozhodovacej činnosti, súd na námietku zaujatosti neprihliada, a v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Na základe uvedeného, podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné predmetnú vec nadriadenému súdu s poukazom na vyššie citované ustanovenia predkladať. Z týchto dôvodov odvolací súd nevzhladol dôvodnú odvolaciu argumentáciu právneho zástupcu matky ohľadom porušenia ustanovenia § 57 CSP, nakoľko námietka zaujatosti nespĺňala náležitosti vymedzené v ustanovení § 52 ods. 2 CSP. Na základe uvedeného táto argumentácia matky v rámci podaného odvolania o tom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v danom prípade neobstojí.

38. Matka taktiež v rámci svojho odvolania argumentovala tým, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a taktiež dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom súd prvej inštancie taktiež nesprávne a neúplne zistil skutočný stav. V odvolaní matka namietla, že otec pred premiestnením maloletých detí na územie Slovenskej republiky nevykonával opatrovnícke práva voči maloletým deťom, (nemal záujem o stretávanie sa s maloletými deťmi), a teda nebola splnená ďalšia podmienka pre nariadenie návratu maloletých detí. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že podľa ustanovenia čl. 5 Dohovoru sa opatrovníckym právom rozumejú práva, týkajúce sa osobnej starostlivosti o dieťa, a najmä právo určiť miesto pobytu dieťaťa. V zmysle Nariadenia pojem opatrovnícke právo

zahŕňa práva a povinnosti súvisiace s osobnou starostlivosťou o dieťa, najmä právo určiť miesto obvyklého pobytu dieťaťa. Rodič sa medzinárodného únosu dopúšťa vtedy, ak premiestni dieťa zo štátu jeho obvyklého pobytu do iného štátu a pritom poruší opatrovnícke právo druhého rodiča, ktorý sa o dieťa pred jeho premiestnením staral. Pojem „opatrovnícke právo“ je pritom v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ potrebné považovať za pojem autonómny vo vzťahu k právu členských štátov Európskej únie. Opatrovnícke právo podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vykladať tak, že ide o právo rodiča odvíjajúce sa z jeho postavenia rodiča a to konkrétne ide o právo zastupovania maloletého dieťaťa, právo spravovania majetku maloletého dieťaťa, právo platenia výživného na maloleté dieťa, a v neposlednom rade aj úprava styku rodiča s maloletým dieťaťom, pričom súčasne toto právo možno charakterizovať ako právo rodiča rozhodovať o všetkých veciach týkajúcich sa maloletého, a to v prípade bežných vecí každý z rodičov samostatne a v prípade podstatných vecí spoločne s druhým rodičom. Za podstatnú vec v danom prípade je treba považovať aj trvalé premiestnenie maloletých detí z územia jedného štátu na územie iného štátu, a preto sa v danom prípade vždy vyžaduje súhlas druhého rodiča s takýmto premiestnením. Výkon opatrovníckeho práva tak, ako ho prezentuje matka v rámci podaného odvolania (nezájem otca o maloleté deti, nedodržiavanie súdneho rozhodnutia), nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu vykladaný ako posúdenie jeho konkrétnej realizácie, t.j. či sa otec stretával s maloletými deťmi, respektíve dodržiaval súdne rozhodnutie ohľadom úpravy styku. Inak povedané, posúdenie kvality výkonu opatrovníckeho práva prekračuje rámec konania o návrat, a preto sa všeobecné súdy nemajú povinnosť touto otázkou zaoberať. Na základe uvedeného pre posúdenie výkonu opatrovníckeho práva je takpovediac nepodstatné, či sa otec maloletými deťmi stretával pravidelne v zmysle rozhodnutia vydaného francúzskym súdom, respektíve sa stretával s maloletými deťmi nepravidelne. Z obsahu spisu vyplýva, že francúzsky súd v októbri 2017 vydal na základe dohody rodičov rozhodnutie, v ktorom maloleté deti zveril do osobnej starostlivosti matky a upravil styk otca s maloletými deťmi. Otec bol oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi každý druhý víkend v mesiaci súvisle a polovicu školských prázdnin. Už zo samotného rozhodnutia tohto francúzskeho súdu vyplýva, že francúzsky súd svojím rozhodnutím o úprave práv a povinností k maloletým deťom deklaroval opatrovnícke práva otca. Inak povedané, iba samotné nedodržiavanie súdnej úpravy styku s maloletými deťmi jedným z rodičov neznamená, že tento rodič svoje opatrovnícke práva nevykonáva, nakoľko opatrovníckym právom nie je iba realizácia úpravy styku, ale aj iné práva vyplývajúce z rodičovstva a viažuce sa k maloletým deťom. Na dôvažok odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že tvrdenia matky o tom, že otec pred premiestnením maloletých detí na územie Slovenskej republiky nevykonával svoje opatrovnícke práva k maloletým deťom nebola v konaní pred súdom prvej inštancie preukázaná (otec skutočnosti tvrdené matkou v konaní pred súdom prvej inštancie poprel), a preto aj v tomto smere je potrebné konštatovať, že iba samotné tvrdenia matky o nevykonávaní opatrovníckeho práva zo strany otca nie sú dostatočným dôvodom a preukázaním toho, že otec skutočne svoje opatrovnícke práva pred premiestnením maloletých detí na územie Slovenskej republiky nevykonával. Na základe uvedeného odvolací súd ustálil, že tvrdenia matky ohľadom nevykonávania opatrovníckeho práva zo strany otca zostali iba v rovine tvrdení, bez reálneho preukázania, a preto odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že otec svoje opatrovnícke práva vo vzťahu k maloletým deťom pred premiestnením na územie Slovenskej republiky vykonával.

39. V rámci svojho odvolania matka súčasne poukázala aj na to, že premiestnenie maloletých detí na územie Slovenskej republiky bolo oprávnené, nakoľko otec dal k uvedenému postupu matky svoj súhlas, pričom uvedená matka preukazovala v konaní sms komunikáciou rodičov zo dňa 19.11.2019, v ktorej otec po komunikácii rodičov napísal: „Môžete odísť, ale neskôr“. Túto správu matka považovala za súhlas otca, preto sa ani prípadného súhlasu na vystaňovanie maloletých detí nedomáhala na francúzskom súde. Tento súhlas začal otec spochybňovať, až keď sa s maloletými deťmi odsťahovala na Slovensko. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia podľa názoru odvolacieho súdu správne uviedol, že súhlas rodiča s vystaňovaním sa maloletých detí do konkrétnej krajiny matkou, v záujme maloletých detí, ich ochrany, stability a bezpečia, musí byť zrealizovaný takou formou (napr. osobne ústne, písomne v liste, sms správou, v maily) a takým obsahom (musí byť jasne, uvedené, že otec súhlasí s vystaňovaním, do akej krajiny a ak sa dá alebo sa rodičia tak dohodnú i určenie časového rozmeru), aby bol súhlas s vystaňovaním nezameniteľný, neodškriepiteľný, nesporný a zrozumiteľný. Súd prvej inštancie z predmetnej sms správy a súčasne z hľadiska rozporných výpovedí rodičov ustálil, že matka v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala a súd sám nezistil, že by otec právne zrozumiteľným a nesporným spôsobom s týmto vystaňovaním súhlasil. Súd prvej inštancie taktiež správne poukázal na to, že matka už po doručení tohto návrhu otca, v ktorom otec jednoznačne uviedol jeho nesúhlas s presťahovaním maloletých detí na Slovensko, čo i len z právnej

opatrnosti, mohla podať na francúzsky súd návrh na vyslovenie súhlasu s vysťahovaním maloletých detí na Slovensko. Francúzsky súd by tak rozhodoval o tom, či sa môže matka s maloletými deťmi na Slovensko vysťahovať alebo nie. Ak by francúzsky súd právoplatne rozhodol, že maloleté deti sa môžu s matkou vysťahovať na Slovensko, maloleté deti by sa tak nachádzali na území Slovenskej republiky legítimne. Matka však takýto návrh na francúzsky súd nepodala. Súd prvej inštancie preto správne ustálil, že došlo k neoprávnenému premiestneniu maloletých detí matkou z krajiny ich obvyklého pobytu Francúzskej republiky na územie Slovenskej republiky. Odvolací súd v tejto súvislosti iba dopĺňa, že súhlas s vycestovaním maloletých detí na územie Slovenskej republiky musela v tomto konaní preukazovať matka (v tomto smere ju zaťažovalo dôkazné bremeno), pričom matka uvedený súhlas preukazovala sms správou zo 19.11.2019 obsahom, ktorej bola veta: „Môžete odísť, ale neskôr“. Z predmetnej formulácie sms správy podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva, že by sa otec jasne a zrozumiteľne vyjadril tak, že matka môže s maloletými deťmi natrvalo vycestovať na územie Slovenskej republiky. Takýto výklad by bolo možné ustáliť iba v prípade, ak by otec uvedené skutočnosti nenamietal. Pokiaľ však otec svoj súhlas s vycestovaním maloletých detí na územie Slovenskej republiky popiera, respektíve tvrdí, že tento súhlas s vycestovaním matke nikdy nedal, neuniesla potom podľa názoru odvolacieho súdu matka dôkazné bremeno ohľadom tejto skutočnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že aj právny úkon je neurčitý, a teda neplatný vtedy, ak je vyjadrený prejav vôle síce po jazykovej stránke zrozumiteľný, avšak nejednoznačný a tým neurčitý zostáva jeho vecný obsah, pričom neurčitosť tohto obsahu nemožno odstrániť a preklenúť ani s použitím výkladových pravidiel (§ 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného je potrebné uzavrieť, že matka odcestovala s maloletými deťmi na územie Slovenskej republiky bez súhlasu otca.

40. Matka v rámci svojho odvolania tvrdila, že neboli splnené podmienky pre nariadenie návratu na územie Francúzska taktiež z dôvodu, že maloletá sa v konaní pred súdom prvej inštancie vyjadrila tak, že sa nechce vrátiť. Podľa článku 13 druhá veta Haagskeho dohovoru, podľa ktorého justičný alebo správny orgán môže odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa aj vtedy, ak zistí, že dieťa nesúhlasí s návratom, a ak dosiahol vek a stupeň vyspelosti, v ktorom je vhodné zohľadniť jeho názory. Inak povedané, na to, aby mohol byť uvedený článok Haagskeho dohovoru riadne aplikovaný, musí maloleté dieťa dosiahnuť primeranú rozumovú a vôľovú vyspelosť. Je všeobecne známe, že rozumová a vôľová vyspelosť maloletého dieťaťa sa posudzuje s prihliadnutím k veku dieťaťa, a súčasne s ohľadom na to, či je dieťa schopné prezentovať svoj názor, a následne si tento svoj názor veku primeraným spôsobom obhájiť. Odvolací súd má za to, že takéto posúdenie je samozrejme pre každé dieťa individuálne, avšak na druhej strane už zaužívaná súdna prax ustálila, že dostatočne rozumovo a vôľovo vyspelé nie je dieťa, ktoré nedovŕšilo vek 12, respektíve 14 rokov, pričom je potrebné zohľadniť aj ďalšie individuálne vlastnosti dieťaťa. Keďže maloletá M. bude mať 8 rokov (09/2021) t.j. bola vypočúvaná ako 7 - ročná, nepovažuje odvolací súd názor maloletej v danej veci za rozhodujúci, nakoľko dieťa vo veku 7 rokov vo všeobecnosti ešte nie je dostatočne rozumovo a vôľovo vyspelé na to, aby dokázalo vo svojom veku vytvoriť a prezentovať vlastný názor. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak v tomto prípade vyhodnotil, že v zmysle vyššie citovaného článku nie je dôvod odmietnuť nariadiť návrat dieťaťa, nakoľko maloletá nie je dostatočne rozumovo a vôľovo vyspelá na to, aby bolo v danom konaní potrebné zohľadniť jej názor.

41. Matka v rámci svojho odvolania vytkla súdu prvej inštancie neposkytnutie zvukového záznamu z výsluchu maloletej. Odvolací súd len v krátkosti uvádza, že maloletá bola riadne vypočutá v konaní pred súdom prvej inštancie dňa 07.08.2020 v prítomnosti zákonnej sudkyne, asistentky, kolíznych opatrovníčok, a tlmočnice pre maloletú. Súčasne zo zápisnice z pojednávania zo dňa 07.08.2020 č.l. 526 vyplýva, že súd prvej inštancie v krátkosti oboznámil prítomných so zisťovaním názoru maloletej. Na uvedenom pojednávaní bola prítomná právna zástupkyňa otca, právny zástupca matky, kolízne opatrovníčky maloletých detí, tlmočnica z maďarského jazyka. Pokiaľ ide o neposkytnutie predmetnej nahrávky z výsluchu maloletej matke, odvolací súd uvádza, že zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok, ani žiaden iný právny predpis v žiadnom ustanovení túto povinnosť súdu neukladá. S poukazom na ustanovenie čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý priamo zaručuje právo maloletého dieťaťa na súkromie, a súčasne s poukazom na princípy, na ktorých stojí Civilný mimosporový poriadok, ako aj čl. 5 Základných zásad zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine je prioritný záujem maloletého dieťaťa, ktorý je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa dotýkajú. S poukazom na čl. 16 Dohovoru o právach dieťaťa, podľa ktorého je potrebné zohľadňovať právo na súkromie maloletého dieťaťa, a súčasne vzhľadom na vyhrotené vzťahy medzi rodičmi by poskytnutie uvedenej nahrávky z výsluchu maloletej ktorejkoľvek procesnej strane zbytočne vyhrotilo

ďalšie vzťahy medzi rodičmi, čo nie je pre dané konanie prospešné. Pokiaľ boli obaja právni zástupcovia rodičov a kolízny opatrovník riadne oboznámení s výsluchom maloletej (kolízne opatrovníčky boli prítomné aj priamo pri výsluchu maloletej), nie je dôvod poskytovať nahrávku o výsluchu maloletej ktorejkoľvek procesnej strane. Na základe uvedeného odvolací súd nevezhladol žiadne procesné pochybenie zo strany súdu prvej inštancie tým, že súd prvej inštancie neposkytol právnej právnomu zástupcovi matky, respektíve matke nahrávku z výsluchu maloletej.

42. Je zrejmé, že v rámci návratového konania sa rozhoduje výlučne o tom, či bude dieťa do miesta obvyklého pobytu navrátené alebo nie. V konaní súd teda nerozhoduje o starostlivosti, výchove, výžive dieťaťa ani o styku rodičov s dieťaťom (s výnimkou rámca vhodných opatrení). Právna úprava obsiahnutá v Dohovore je jasná a striktná. V prípade, že súd ustáli, že došlo k neoprávnenému premiestneniu alebo zadržaniu maloletého dieťaťa a návrh na návrat je podaný do jedného roku od neoprávneného premiestnenia alebo zadržania, musí súd nariadiť návrat maloletého dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu. Túto povinnosť nemá iba v prípade, ak je daná niektorá z výnimiek uvedených v článku 13 alebo 20 Dohovoru. Tieto výnimky posudzoval v rámci svojho rozhodovania aj súd prvej inštancie, ktorý ustálil, že výnimky je potrebné v zmysle Dohovoru vykladať reštriktívne a mať pri ich aplikácii na zreteli, že vo svojej podstate idú proti hlavným cieľom Dohovoru. Návratové konanie ako výslovne vyplýva zo znenia Dohovoru (článok 19) nie je svojou povahou konanie vo veci samej, teda konaním o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, ale má charakter predbežného konania, v ktorom je zisťovaný konflikt s jurisdikciou a má v ňom byť s konečnou platnosťou zodpovedaná otázka jurisdikcie nad maloletým dieťaťom. V návratovom konaní preto súd nehodnotí výchovné schopnosti rodičov, ich osobné, zárobkové a majetkové pomery, rozsah, v akom sú schopní zabezpečiť starostlivosť o maloleté dieťa a saturovať jeho potreby a záujmy. Súd v konaní zisťuje výlučne skutočnosti rozhodné z hľadiska výkladu príslušných hmotnoprávných ustanovení Dohovoru (súvisí s ust. § 123 CMP). Matka v rámci konania na súde prvej inštancie namietala, že v danej veci je splnená podmienka nenariadenia návratu maloletých detí do Francúzska, v zmysle ustanovenia čl. 13 písm. b) Dohovoru, pretože tu existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat maloletých detí by ich vystavil duševnej ujme a to vzhľadom na sociálne pomery otca, najmä na jeho sexuálne a náboženské pomery. Súd prvej inštancie uviedol, že toto vážne nebezpečenstvo musí preukázať ten rodič, ktorý dieťa neoprávnenne premiestnil a odmieta zabezpečiť jeho dobrovoľný návrat. Nestačí iba tvrdenie, že takéto nebezpečenstvo existuje, ale rodič ho musí podložiť relevantnými dôkazmi. Matka v tejto časti namietala, že otec maloletých detí má partnerský vzťah s homosexuálnym partnerom, s ktorým žije v spoločnej domácnosti. Rovnako namietala, že otec je scientológ, je člen scientologickej cirkvi a chce, aby maloleté deti boli rovnako v tejto cirkvi. V týchto skutočnostiach týkajúcich sa osobného života otca, matka videla pre maloleté deti vážne nebezpečenstvo, ktoré by ich pri návrate do Francúzska mohlo ohroziť a spôsobiť im duševnú ujmu. Preto žiadala i prešetriť sociálne pomery otca príslušnými orgánmi štátu obvyklého pobytu maloletých detí a nesúhlasila s tým, že súd nepripustil tento návrh na doplnenie dokazovania. Odvolací súd poukazuje na to, že výnimky pri aplikácii okamžitého návratu dieťaťa do krajiny obvyklého pobytu sú obsiahnuté v čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru, pričom uplatnenie čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru je možné aplikovať v dvoch prípadoch: 1. Ak by dieťa bolo návratom do krajiny obvyklého pobytu vystavené nebezpečenstvu, alebo 2. ak osoba požadujúca návrat, by svojim správaním mohla vystaviť dieťa nebezpečenstvu ujmy. Uvedené je potrebné vykladať v spojení s Nariadením Rady ES č. 2201/2003 (Nariadenie Brusel IIa), ktoré uplatňuje prísnejšie podmienky na nenariadenie návratu dieťaťa podľa čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru a v to vo svojom čl. 11 ods. 4 len na tie prípady, kedy dieťaťu nemožno poskytnúť v mieste jeho obvyklého pobytu primeranú ochranu. Existencia nebezpečenstva musí byť objektívna a ujma musí byť vážna. Nebezpečenstvo a ujma musia byť vyhodnocované na základe vážnych a dôvodných skutočností. Táto výnimka sa nemôže použiť ako dôvod zamietnutia návratu dieťaťa len preto, že jeho odlúčenie od rodiča-únoscú by bolo bolestivé, alebo len preto, že návrat by mohol byť pre samotné dieťa nepohodlný. V súlade s Uznesením NS SR z 27. apríla, 2015, sp. zn. 3 Cdo 176/2015 výnimka, ktorá spočíva v hrozbe vážnej ujmy v zmysle uvedeného článku Haagskeho dohovoru, neposkytuje súdu štátu, do ktorého bolo dieťa unesené, možnosť zvažovať, kde bude dieťa spokojnejšie alebo šťastnejšie; rozhodnutie o tom je vyhradené konaniu vo veci starostlivosti o dieťa pred súdom štátu, kde malo dieťa pobyť pred únosom. Podľa čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru je možné aj v prípade splnenia podmienky čl. 12 Haagskeho dohovoru (dieťa bolo neoprávnenne premiestnené alebo zadržané) návrat dieťaťa nenariadiť v prípade existencie vážneho nebezpečenstva, že „návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie“. Už zo samotnej povahy tohto ustanovenia, ktoré je koncipované ako výnimka z pravidla (nariadenie návratu dieťaťa), vyplýva, že musí byť vykladané reštriktívne. Tento

záver potvrdzuje okrem iného aj výkladová správa k Haagskemu dohovoru, či prax zahraničných súdov a napokon aj samotný ESLP. Pokiaľ ide o výklad pojmu „vážne nebezpečenstvo“ vystavenia duševnej, či fyzickej ujme (v originálnom znení „grave risk of harm“), Ústavný súd SR už v uznesení sp. zn. II. ÚS 282/2017 z 26. apríla 2017 uviedol, že musí ísť o reálne hroziace, a teda nie všeobecné či potenciálne nebezpečenstvo. Nezniesiteľnou situáciou v zmysle tohto ustanovenia je situácia, ktorá má reálny potenciál ohroziť mravný vývoj dieťaťa, alebo ktorá vystavuje dieťa reálnemu a závažnému (neúnosnému) strádaniu po stránke nedostatku pre život nevyhnutných základných predpokladov - strava, ošatenie, bývanie a pod. Ústavný súd dodáva, že aj „fyzická či psychická ujma“ v zmysle tohto ustanovenia musí mať intenzitu „nezniesiteľnej situácie“. Uvedené konštatoval Ústavný súd vo svojom Náleze Ústavného súdu; II. ÚS 223/2017-37. Dôkazné bremeno na preukázanie existencie vážneho nebezpečenstva v prípade návratu nesie osoba únoscu. Výnimky na nariadenie návratu musia byť uplatňované striktné. „Súd osobitne zdôrazňuje, že ujma, na ktorú poukazuje článok 13 písm. b) Haagskeho dohovoru, nemôže vzniknúť len z odlúčenia dieťaťa od rodiča, ktorý dieťa uniesol alebo ho neoprávnene zadržáva. Odlúčenie, nech je pre dieťa akokoľvek zložitú, automaticky nespĺňa test existencie vážneho nebezpečenstva“. (ESLP - G.N. v. Poland, no. 2171/14, 19. Júl, 2016). Rovnako tak nie je možné použiť túto výnimku ako dôvod zamietnutia návratu dieťaťa len preto, že jeho odlúčenie od rodiča-únoscu by bolo bolestivé, alebo len preto, že návrat by mohol byť pre samotné dieťa nepohodlný. „Výnimky v zmysle čl. 13 ods. 1 písm. b) sa týkajú len situácií, ktoré idú nad rámec toho, čo možno od dieťaťa rozumne očakávať, aby znieslo“. (X. Proti Lotyšsku, ESLP, bod 116). Existencia nebezpečenstva musí byť objektívna a ujma musí byť vážna. Nebezpečenstvo a ujma musia byť vyhodnocované na základe vážnych a dôvodných skutočností. V Náleze Ústavného súdu SR č.k. II.ÚS 223/2017-37 je jednoznačne vyjadrený názor ohľadne skúmania rodinných pomerov v návratových konaniach. V zmysle tohto nálezu sa uvedená požiadavka na detailný prieskum celej rodinnej situácie javila byť v rozpore s reštriktívnym charakterom c.1. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru (a účelom Haagskeho dohovoru, ktorým je urýchlenný návrat dieťaťa), predmetný názor bol zmiernený v rozsudku Veľkej komory vo veci X proti Lotyšsku č. 27853/09 z 26. novembra 2013. V uvedenom rozhodnutí ESLP spresnil, že rozsah skúmania najlepšieho záujmu dieťaťa v konaní o návrate nemá byť totožný (s použitím rovnakých kritérií) s rozsahom skúmania v prípade konania o starostlivosť o dieťa. Európsky súd pre ľudské práva teda upustil od skôr vyslovenej požiadavky detailného prieskumu celej rodinnej situácie v rámci konania o návrate dieťaťa. Konštatoval, že pojem najlepší záujem dieťaťa musí byť pre účely návratového konania interpretovaný v rámci výnimiek obsiahnutých v c.1. 12, 13 a 20 Haagskeho dohovoru (bod 101), ktoré musia byť vykladané reštriktívne (bod 107). Súdny sú však povinné reálne a explicitne sa zaoberať skutočnosťami svedčiacimi o potrebe aplikovať výnimku z nariadenia návratu a tieto skutočnosti musia byť hodnotené v rámci c.1. 8 Dohovoru a rozhodnutia súdov musia byť riadne odôvodnené. Súdom rozhodujúcim o návrate dieťaťa neprináleží skúmať, v ktorej krajine by bolo alebo mohlo byť dieťa spokojnejšie alebo šťastnejšie, či v krajine únoscu alebo v krajine obvyklého pobytu. Iba súdom v mieste obvyklého miesta pobytu dieťaťa prináleží právo skúmať rodinnú situáciu, čo je aj v súlade s európskou judikatúrou a výkladom. Híbkovou analýzou rodinných pomerov sa zbytočne predlžuje konanie, ktorého dĺžka je striktné určená nielen Haagskym dohovorem, ale i Civilným mimosporovým poriadkom, a dieťa si postupne zvyká na nové prostredie namiesto toho, aby žilo v mieste obvyklého pobytu aj so svojom druhým rodičom. Najlepším záujmom dieťaťa je teda zabezpečenie jeho rýchleho návratu. Dôvody, ktoré uvádzala matka v rámci svojho odvolania, ako dôvody pre nenariadenie návratu a to konkrétne sexuálna orientácia otca, jeho partnerský homosexuálny vzťah, ako aj prípadná jeho aktivita v Scientologickej cirkvi (ktorú otec v rámci konania poprel), nie sú dostatočnými dôvodmi pre uplatnenie predmetnej výnimky pre nenariadenie návratu. Matka minimálne od roku 2017 má vedomosť o sexuálnej orientácii otca, a súčasne o tom, že otec žije so svojim partnerom, pričom maloleté deti sa stretávali tak s otcom, ako aj s partnerom otca, a rovnako od tohto času matka mala vedomosť o tom, že otec sympatizuje k Scientologickej cirkvi, (podľa otca uvedené tvrdenia nie sú pravdou), a aj napriek týmto skutočnostiam (ktoré dnes podľa matky sú tak závažného charakteru, že môžu deťom spôsobiť ťažkú ujmu), umožňovala matka stretávanie sa otca s maloletými deťmi približne tri roky. Tieto skutočnosti t.j. osobu otca z hľadiska jeho osobnosti, z hľadiska jeho rodičovských zručností, ako aj z hľadiska prostredia v rámci ktorého otec žije preskúmal už francúzsky súd v októbri 2017 v čase, keď upravoval výkon styku otca s maloletými deťmi, v rámci konania vedeného pred francúzskym súdom, pričom tento nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by nebolo možné realizovať výkon styku otca s maloletými deťmi. Preto tieto argumenty matky v súčasnosti nie sú dostatočnými dôvodmi pre nenariadenie návratu maloletých detí v zmysle čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru.

43. Matka v rámci svojho odvolania taktiež namietala, že súd prvej inštancie neaplikoval článok 11 ods. 4 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 a nevykonával zisťovanie sociálnych pomerov na strane otca, pričom v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 176/2015 z 27. apríla 2015. Podľa článku 11 ods. 4 citovaného Nariadenia súd nemôže odmietnuť návrat dieťaťa podľa článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru z roku 1980, ak sa preukáže, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate. Predmetné ustanovenie je však potrebné vykladať tak, že jeho aplikácia je možná iba v prípade, že sú splnené podmienky výnimky pre nenariadenie návratu, v zmysle článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru. Inak povedané, súd nemôže odmietnuť návrat dieťaťa ani podľa vyššie citovaného článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru (hoci výnimka je naplnená), ak predtým podľa článku 11 ods. 4 Nariadenia mal preukázané, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate. Veľmi jednoducho povedané, súd musí nariadiť návrat maloletého dieťaťa aj vtedy, ak má síce splnenú podmienku výnimky (čl. 13 písm. b) Haagskeho dohovoru), avšak zistí, že v krajine do ktorej má byť dieťa navrátené sa vykonali opatrenia na zabezpečenie podmienok návratu (čl. 11 ods. 4 Nariadenia). Aplikácia článku 11 odsek 4 citovaného Nariadenia však v danom prípade neprichádza vôbec do úvahy, nakoľko súd prvej inštancie nezistil podmienky výnimky pre nenariadenie návratu v zmysle článku 13 písm. b) Haagskeho dohovoru, (čo je základný predpoklad pre aplikáciu čl. 11 ods. 4 Nariadenia), a preto je v danom prípade absolútne bezvýznamné skúmanie podmienok a primeraných opatrení na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate a z tohto dôvodu aj skúmanie sociálnych podmienok na strane otca, nakoľko aplikácia vyššie citovaného ustanovenia v tomto konaní nie je možná. Z uvedených dôvodov súd odvolací súd ani k tejto námietke matky v rámci podaného odvolania neprihliadol.

44. Na záver odvolací súd udáva, že v danom prípade je povinnosťou odvolacieho súdu rozhodnúť čo v najkratšom čase (bezodkladne) na základe skutočností zistených súdom prvej inštancie, a nie vykonávať siahodhlé dokazovanie vo veci, pričom zbytočne dôjde k predĺženiu času, čo je v danom prípade (v prípade návratového konania) neprípustné. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne a právne správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

45. Na záver odvolací súd udáva, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008).

46. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

47. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).